

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2010

Cena \$ 2.50

MARCH 2010

Meditační zahrada a Památník obětem zla v Plzni

V Doudlevcích na předměstí Plzně můžeme navštívit Meditační zahradu s pozoruhodnou křížovou cestou. Otcem celého díla je pan Luboš Hruška, který se narodil 20. července 1927 v Plzni. Když v roce 1946 dokončil středoškolská studia a nastoupil do Vojenské akademie v Hranicích, byl jako mladý důstojník zařazen k vojenskému útvaru v blízkosti státních hranic a při pokusu o jejich překročení byl v roce 1949 zatčen. Byl odsouzen k 18 letům těžkého žaláře, propadnutí veškerého majetku a zbavení občanských práv. Za neustálého nelidského týrání poznal vězňice Špilberk, Pankrác, Bory, Opavu, Leopoldov, Ruzyni a jáchymovský pracovní tábor Bytíz u Příbrami.

Během vězeňských let se setkal s desítkami vězněných křesťanů, kněží a biskupů, díky jejichž svědectví přijal katolickou víru a nechal se tajně pokřtít tehdejším provinciálem jezuitů P. Františkem Šilhanem, který jej na křest také tajně připravoval. Klíčovou událostí na této cestě víry bylo pro Luboše Hrušku setkání s kapucínem páterem Ondřejem Frgalem, které prožil těsně po svém odsouzení. Ten jej ve společné cele přivítal takovým způsobem, že na to až do své smrti Luboš Hruška vzpomínal jako na své první setkání s milujícím a osvobozujícím Kristem. Během jedenáctiletého věznění pak složil Luboš Hruška slib, že pokud přežije, přebuduje ovocný sad, který zdědil po rodičích, na okrasný park sloužící k ozdravení duše člověka, zasvěcený svatému Kříži. Do díla se pustil hned po svém propuštění z vězení v r. 1960 u příležitosti prezidentské amnestie.

Ovšem bez hluboké víry Luboš Hruška a jeho důvěry v Boží záměr by se jen těžko dokončení areálu dosáhlo. Na této cestě víry jej později doprovázel další františkán, P. Michal Pometlo. Velkým pomocníkem mu byla také jeho rodina - syn Michal, dcera Jana a syn Petr, který se v r. 1994 stal katolickým knězem. Především mu ale byla oporou jeho žena Lída, která jej doprovázela po celý společný život v dobrém i ve zlém, od seznámení se po návratu z vězení a svatby v r. 1961, přes zklamané naděje Pražského jara 1968, léta normalizace, počátky demokracie až k počátkům jeho fyzické bezmoci na podzim r. 2005. Poslední téměř dva roky již Luboš Hruška strávil upoután na lůžko ve svém domku doprovázen rodinou a okruhem přátel. Jeho žena Lída o něj pečovala, dokud jí síly stačily, avšak one-

mocnění rakovinou způsobilo, že jej 29. listopadu 2006 předešla na věčnost. S podlomeným zdravím, ale za dobré mysli ji pak Luboš Hruška následoval o sedm měsíců později, 30. června 2007, pár týdnů před svými 80. narozeninami.

Po návratu z vězení začal Luboš Hruška na ovocné zahradě v Plzni - Doudlevcích pracovat a postupně ji měnil v zahradu meditační. Pokácel ovocné stromy, upravil terén a při svém dělnickém zaměstnání dojížděl do Průhonice, kde se účastnil přednášek o zahradní architektuře. Na základě získaných znalostí začal realizovat parkovou úpravu zahrady založenou na vhodných barevných uskupeních jehličnanů a vodních a zelených ploch.

Lubošovi Hruškoví šlo však především o realizaci nosné duchovní myšlenky budování areálu, která by vyjádřila trvalou připomínku utrpení těch lidí, kteří se postavili totalitním režimům - ať již fašistickému nebo komunistickému. Tou nosnou ideou se stalo utrpení Ježíše Krista, který své utrpení přijal jako zástupnou oběť za lidstvo.

Záměr vybudovat křížovou cestu ale nezůstal utajen, a tak Luboš Hruška své dílo v letech 1987 - 1989 realizoval za stálého dozoru StB. Pro svoji myšlenku získal akademického sochaře Romana Podrázského z Příbryslavi, který byl ochoten zdarma vytvořit 12 unikátních pískovcových plastik pro 14 zastavení křížové cesty. Na realizaci křížové cesty nebylo možné za vlády komunistů získat povolení, a tak Luboš Hruška riskoval odvoz 12 kusů pískovcových kvádrů z Hořic v Podkrkonoší nejprve do dílny Romana Podrázského v Příbryslavi a po zpracování další převoz do Plzně. Veškeré náklady hradil ze svého dělnického platu. Sochy byly na zahradě instalovány v letech 1987 - 1991.

Po listopadu 1989 vznikl, jako dovršení projektu, záměr vybudovat v meditačním areálu kapli, která je dílem architektů J. Soukupa a J. Opla. Pro její realizaci a především pro získání podpory dobrovolných dárců založil Luboš Hruška Nadaci Památníku obětem zla. Od sponzorů českých i zahraničních, z drobných i větších darů a sbírek získala Nadace kolem 6 milionů korun. Za tyto peníze byla meditační zahrada doplněna o kapli, která je zasvěcena sv. Maximiliánu Maria Kolbe, polskému františkánovi, knězi a mučedníkovi, který za druhé světové války podstoupil dobrovolně smrt v nacistickém koncentračním táboře Osvětimi

za jiného vězně, otce tří dětí, který byl vybrán na popravu.

V roce 1995 Luboš Hruška předal dokončený areál Meditační zahrady do vlastnictví biskupství plzeňského. Dnes na toto místo přicházejí již tisíce návštěvníků z domova i zahraničí. Konají se zde pravidelně mše svaté, koncerty a různá setkání lidí různého věku, vyznání a národností, kteří s úctou vzpomínají na všechny nevinně trpící. Je to místo naděje, křesťanského odpuštění a touhy po smíření. Místo, které přispívá k ozdravení duše dnešního člověka.

„Pane Hruško, vy jste asi šťastný člověk, vidíte!“ - Takto mě oslovila jedna paní ze skupiny, kterou jsem provázel zahradou. Ano, odpovídám. Jsem šťastný. Měl jsem tvrdý život, příliš se se mnou nemazlil. Viděl jsem spoustu utrpení kolem sebe, sám jsem prožil kvanta bolesti a krutosti a ponižování člověka. Bratra bratrem. Ale zároveň v těch krutých dobách prozařovaly paprsky lásky, naděje a smíření. Čas, ten hrozný čas, přinášel kromě sebevražd a vražd i mnoho světla, poznání, koval přátelství na život a na smrt. Poznával jsem jedince, kteří převyšovali ostatní morálkou. Toužil jsem po sblížení s nimi, začal jsem se seznamovat s Kristem. Pochopil jsem i jeho lásku a pravdu. Ano, dnes, kdy se snažíme nastolit demokracii, se mnohé změnilo. Vždyť je to tak prosté, naslouchat. Otevřít srdce, duši a chtít slyšet. Okusme a budeme překvapeni. Začneme mít radost z kytičky, z motýla, ze zpěvu ptáků, ale i z přátelství. Začneme si víc rozumět se svojí ženou, s dětmi. Nebudeme tolik brblat, jak to ti politici dělají a budeme daleko ochotnější pomáhat všem, co nejsou tak vyrovnaní jako my, všem slabším. Z radosti z našeho konání budeme lépe usínat i vstávat. Budeme vnášet do svého okolí klid, porozumění a lásku. Začneme si daleko víc vážit sami sebe, lidí kolem, duchovních hodnot, kultury a stáří. Zjistíme, že přecházíme na jiná měřítká, oprostíme se od toho socialistického myšlení, které máme stále pod kůží. Je to tak prosté, přátelé, snažme se být lidmi vždy a všude...

Čtete též rozhovor s Lubošem Hruškou na str. 27.

Připravil Fr. Dušan Hladík

Foto na titulní straně:
Křížová cesta v Meditační zahradě v Plzni – Kristus padá pod křížem

Poslední večeře

Dům zavoní večeři poslední,
Pán chléb nám dá,
v němž on sám zůstává.
Chléb rozdává, přichází loučení,
zde tělo mé a skrze ně odpuštění.

Chcem, každý z nás,
spatřit zem plnou krás,
Ježíš je klíč.

Číš pozvedám,
k přátelům promlouvám.
Zde krev je má
jež za vás se prolévá.
Láskyplné Kristovo učení,
všem slovo tvé přináší spasení.

Chcem, každý z nás,
spatřit zem plnou krás,
Ježíš je klíč.

*Ze zpěvníku křesťanských písní
Hosana 2*

Poselství života Luboše Hrušky vtělené do Meditační zahrady v Plzni:

1. Nikdy nezapomeňte na to, co dovedl udělat člověk člověku, Čech Čechovi, bratr bratrovi, v "civilizované" Evropě konce 20. století! Seznámení se nových generací s hrůzami komunistické totality je důležité k tomu, aby se takováto zvěrstva už nikdy nemohla opakovat.

2. Prožití totalitních zvěrstev na vlastní kůži a jejich "preventivní" připomínání dalším generacím nemusí a nemá vést k nenávisti, zahořklosti či pasivitě, ale spíše k tvůrčímu rozvoji života. Tento rozvoj života však (kromě jasného pojmenování, případně i potrestání viny) není možný bez odpuštění, které je dovršením cesty do svobody.

3. Sílu k takovémuuto postoji spojení radikální kritiky veškeré totality s radikální ochotou k odpuštění lze čerpat především z láskyplných a věrných rodinných vztahů a z křesťanského společenství víry, naděje a lásky.

Poslední večeře - 1.zastavení křížové cesty
v Meditační zahradě v Plzni

... Večer přišel Ježíš s Dvanácti. A když byli u stolu a jedli, řekl: "Amen, pravím vám, že jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí." Zarmoutilo je to a začali se ho jeden po druhém ptát: "Snad ne já?" Řekl jim: "Jeden ze Dvanácti, který se mnou namáčí chléb v téže míse. Syn člověka odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu, který Syna člověka zrazuje. Pro toho by bylo lépe, kdyby se byl vůbec nenarodil." Když jedli, vzal chléb, požehnal, lámal a dával jim se slovy: "Vezměte, toto jest mé tělo." Pak vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: "Toto jest má krev, která zpečetí smlouvu a prolévá se za mnohé. Amen, pravím vám, že nebudu již pít z plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu pít nový kalich v božím království."

(Mk 14, 17-25)

LITURGICKÁ ČTENÍ

5. neděle postní - 21. března 2010

1. ČTENÍ - Iz 43, 16-21

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který k soudu vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím vám věci nové, teď již vzházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. ČTENÍ - Flp 3, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tim neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátit. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM - Jan 8, 1-11

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžiš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Květná neděle - 28. března 2010

EVANGELIUM - Lk 19, 28-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš šel vzhůru do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: 'Proč ho odvazujete?', odpovíte mu takto: 'Pán ho potřebuje.'“ Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvazovali, ptali se jich jeho majitelé: „Proč to oslátko odvazujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebu-

je.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na něj Ježíše. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král v jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeové ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveně poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, aby se ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že by rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí. Každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

PAŠIJE - Lk 23, 1-49

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše

Starší lidu, velekněží a učitelé Zákona odvedli Ježíše k Pilátovi. Tam na něj začali žalovat: „Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Odpověděl mu: „Ano, já jsem!“ Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: „Neshledávám na tomto člověku žádné provinění.“ Ale oni naléhali a říkali: „Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínajíc Galileou až sem!“ Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě. Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zarmoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slyšel a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stáli při tom a upevněně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jím pohrdá, a ztropil si z něho posměch; dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát spřátelili předtím totiž spolu žili v nepřátelství. Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já sám jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledávám, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Ale oni se všichni dali do křiku: „Pryč s ním! Propust' nám Barabáša!“ Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpouru vzniklou v městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: „Ať je ukřižován, ať je ukřižován!“ Potřetí jim řekl: „Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován, a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpouru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jím stalo po vůli. Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě

procházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidí a ženy, které nad ním nařikaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: "Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: 'Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!' Tehdy lidé začnou říkat horám: 'Padněte na nás!' a kopcům: 'Přikryjte nás!' Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se nejprve stane se suchým!" Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí." Jeho šaty si rozdělili losem. Lidé stáli a dívali se. Členové velerady se mu vysmívali: "Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal. "Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: "Ani ty se nebojiš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: "Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: "Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji." Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chránová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: "Otče, do svých rukou poroučím svého ducha." A po těch slovech vydechl naposled. Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: "Tento člověk byl skutečně spravedlivý." A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se domů. Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a na to se dívaly.

Zmrtvýchvstání Páně - 4.dubna 2010

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, bychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každému, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříseni, usilujte o to, co pochází z nebe, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, a ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Lk 24, 1-12

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné omalovánky, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když se přiblížily, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se

jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkřísen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se plný údivu nad tím, co se stalo.

2.neděle velikonoční - 11.dubna 2010

1. ČTENÍ - Sk 5, 12-16

Čtení ze Skutků apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy: a ti všichni byli uzdravováni.

2. ČTENÍ - Zj 1, 9-11a. 12-13. 17-19

Čtení z knihy Zjevení svatého Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“ Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícníků a uprostřed těch svícníků postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28. února 2010

Politické události

**Václav Klaus vyhlásil
termín voleb
na 28. a 29. května**

Rozhodnutí prezidenta Václava Klause ohledně termínu letošních voleb konečně padlo. Volby do Poslanecké sněmovny se uskuteční 28. a 29. května. Strany mají na sestavení kandidátních listin čas do března, ale některá jména jsou známa už nyní. Napínavý souboj se očekává v Usteckém kraji, kde se proti sobě postaví dva expremiéři Jiří Paroubek za ČSSD a Miloš Zeman za Stranu práv občanů, dále bývalý vicepremiér a bývalý předseda Strany zelených Martin Bursík a exministr a místopředseda ODS Petr Gandalovič. – V zahraničí se na zastupitelských úřadech bude volit o den dříve tedy 27. a 28. května 2010.

**Vláda se shodla na
konvergenčním programu
i posílení mise
v Afghánistánu**

Snížit schodek rozpočtu na tři procenta HDP do roku 2013 nebo 2014 je cílem konvergenčního programu o přijetí eura. Shodl se na něm Fischerův kabinet na jednání 8. února, které se kvůli jinému dokumentu o východiscích z krize protáhlo do večerních hodin. Ministři za Stranu zelených totiž nesouhlasili s některými body. Michael Kocáb i Jan Dusík se ohradili především vůči dostavbě jaderné elektrárny Temelín, rekonstrukci elektrárny Pruněrov nebo výstavbě jezů na Labi. Nakonec byl ale dokument s názvem Exit

Strategy, který představuje výsledek dohody vlády, odborářů a zaměstnavatelů, schválen. Vítězi květnových voleb může posloužit jako plán, jak vyvést českou ekonomiku z nejhoršího. Obsah konvergenčního programu pak zahrnuje ekonomická opatření, s nimiž by Česko mělo dosáhnout maastrichtských kritérií pro vstup do eurozóny. Jednání vlády 1. února přineslo několik odpovědí na otázky týkající se mise českých vojáků v Afghánistánu. Shody ministrů dosáhli u navýšení současného počtu 535 mužů o dalších 55, z toho 15 školitelů afghánských policejních sil. Dále ČR vyšle dva dělostřelecké radiolokátory, zatímco tanky a zbraňové systémy podporu nezískaly. "Rekonstrukční tým se také dočká zvýšení rozpočtu o 20 milionů korun," doplnil vicepremiér Jan Kohout. Dopadne-li vyjednávání v Poslanecké sněmovně dobře, posily by měly dorazit v druhé polovině tohoto roku. Z průzkumu společnosti SANEP však vyplývá, že dvě třetiny obyvatel s dalšími investicemi do afghánské mise nesouhlasí.

**Komunistický svaz mládeže
může znovu fungovat**

Městský soud v Praze zrušil 27. ledna rozhodnutí ministerstva vnitra z roku 2006 o rozpuštění občanského sdružení Komunistický svaz mládeže (KSM). Stalo se tak až napodruhé, v březnu 2008 návrh zamítl s odůvodněním, že rozhodnutí ministerstva bylo v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud pak ale na základě kasační stížnosti KSM nařídil nové projednání žaloby. Občanské sdružení bylo zrušeno v říjnu 2006 ve správním řízení především kvůli programu uveřejněnému na webových stránkách. Ten podle ministerstva propagoval myšlenky směřující k odstranění soukromého vlastnictví výrobních prostředků a jeho nahrazení vlastnictvím společenským. Podle KSM byl tento postup v rozporu s ústavně zaručenou svobodou projevu a jeho právem vyhledávat a šířit informace a svobodně se sdružovat.

**Nejvyšší správní soud
rozhodl na druhý pokus
o zrušení Dělnické strany**

Nejvyšší správní soud rozhodl ve středu 17. února o zrušení krajně pravicové Dělnické strany (DS). To však jejím představitelům nebrání, aby kandidovali v nadcházejících volbách pod jinou hlavičkou. Zároveň má strana možnost podat do 30 dnů ústavní stížnost, čímž může rozhodnutí NSS pozastavit a umožnit existenci strany až do rozhodnutí Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud rozhodl na základě rozsáhlého důkazního materiálu, který prokázal ideové a personální provázání s extremistickými organizacemi, vyvolávání rasové nesnášenlivosti a nesnášenlivosti vůči dalším menšinám, například homosexuálům. Jedním z důkazů bylo i logo strany, odkazující na nacistickou symboliku, nebo účast strany při loňském pochodu na sídlišti Janov, kde příznivci strany napadali Romy. "Osobně za nejdůležitější důkaz považuji personální provázání Dělnické strany s Národním odporem a Autonomními nacionalisty. Projevy a články na internetu sa-

my o sobě nejsou tak nebezpečné, jako provázání s národním odporem," dodal podle iDnes.cz předseda senátu NSS Václav Šimíček. "Nás takový verdikt (o rozpuštění strany) nemůže v žádném případě zastavit ani odradit od naší činnosti, a právě proto jsme se rozhodli, že Dělnická strana bude v parlamentních volbách na jaře tohoto roku kandidovat jako Dělnická strana sociální spravedlnosti," uvedl Vandas pro Lidové noviny. Po skončení soudního jednání došlo k potyčkám mezi příbližně padesáti příznivci DS a policií. Těžkoooděnci se nejprve pokoušeli vytlačit příznivce od vchodu do budovy soudu, později je provázeli během pochodu Brnem. Jeden člověk byl zatčen.

**ČEZ vymáhá dluhy
pomocí speciálně
vycvičeného komanda**

Média v minulých dnech zveřejnila videonahrávku zabití bavenou Policií České republiky, z níž je patrné, že energetická společnost ČEZ (České energetické závody) cvičila desítku zaměstnanců v bojovém výcviku. Ten údajně používali na černé odběratele elektriny a další neplatiče. Psychický nátlak příslušníků jednotky Netechnických zbraní (NTZ) donutil před čtyřmi lety k sebevraždě staršího muže z Poděbrad. Martin Roman, generální ředitel ČEZ, útvarem přesto odmítá zrušit. Oddělení NTZ se brání tím, že se jejich lidé dostávají do mimořádně stresových situací přímo do ohrožení života, kdy je jim vyhrožováno smrtelnou zbraní. Roman podle iDnes.cz uvedl, že se NTZ snaží pouze ochránit poctivé občany. Dominantní energetická společnost čelí kritice ze strany politiků, ačkoliv se dušují, že nic netušili. Pro

niér Jan Fischer požádal ministra financí, prostřednictvím jehož úřadu vykonává stát v ČEZ svá akcionářská práva, aby dohlédl na dodržování zákonů. "Vymáhání práva pomocí polobojové jednotky je nepřijatelné," uvedl podle serveru Lidovky.cz poslanec Jan Vidím, šéf nemovního výboru obrany. Nespokojenost neskrývají ani jiní: "Vlastní ozbrojené konando je to poslední, co vedení ČEZu chybělo," otiskl na svém blogu podle Aktuálně.cz předseda Strany zelených Ondřej Liška. Martin Roman odvolal vedoucího NTZ Karla Vaniče, který nořil během zásahů nabitou zbraň. Ačkoliv ředitel přiznal, že jednotka v určitých krocích při vyjednávání s plánující pochybila, odmítá nadále tento útvar rušit. Příslušníci komanda čelí několika trestním oznámením. Uvažovalo se totiž, že vyhrožovali použitím prostředků, které jsou pouze v pravomoci policie. Kriminalisté už potvrdili návrh na obžalobu 26 lidí z ČEZ.

Ze Slovenska

Dzurinda nepovede SDKU do červnových voleb

Do parlamentních voleb na Slovensku nepovede Slovenskou demokratickou a křesťanskou unii (SDKU) její předseda Mikuláš Dzurinda. Expremiér nechce, aby se hlavním tématem voleb stalo podezření z nelegálního financování strany, které před časem vynesl na světlo premiér a šéf vládního Směru-SD Robert Fico. O novém volebním lídrovi rozhodnou primárky. Termín voleb byl stanoven na 12. června a předseda největší opoziční strany se na kandidátce vůbec neobjeví. Volby mají být po-

dle něj o programech a problémech lidí a svým odstoupením chce zabránit tomu, aby Směr-SD zneužil nejasnosti ve financování strany v předvolební kampani. Dalším důvodem je fakt, že praviceová strana Svoboda a Solidarita (SaS) podminila koalici s SDKU právě tím, aby Dzurinda nebyl lídrem kandidátky. O možné volební spolupráci obou stran bude SaS jednat pravděpodobně v následujících dnech. "Pokud to měl být signál, že přebírá nějakou zodpovědnost, anebo jistá forma přiznání, tak na podstatě věci, že je v čele SDKU, to nic nemění," reagoval podle Sme.sk na informaci Fico. Vyjadřuje tím postoj Směru-SD, který považuje Dzurindův krok za pouhé teatrální gesto, které má odvést pozornost od podezřelého financování strany. Jen několik minut před tím, než předseda SDKU ohlásil odstoupení z kandidátky, Fico také zveřejnil další informace o kauze. Koncem ledna Fico obvinil SDKU z praní špinavých peněz. "Slovenská demokratická a křesťanská unie v době vládnutí, hlavně v letech 2004 a 2005, podnikala podezřelé operace přes nastrčené firmy a s účty v zahraničních bankách," řekl podle ČTK Fico. Od té doby svá obvinění zopakoval a doplnil na několika tiskových konferencích a případem se začal zabývat parlament a generální prokuratura. Dzurinda podezření zprvu striktně odmítal jako účelové, nyní argumentuje tím, že platily jiné zákony a že právě jeho vláda provedla legislativní úpravy pro zvýšení transparentnosti financování politických stran. "Toto není otázka chyb, které bych si dodatečně uvědomil. Už před týdnem

jsem říkal, že nikdo není dokonalý a dnes bychom některé věci řešili jinak," odmítl podle deníku Sme.sk to, že by jeho odstoupení z kandidátky bylo přiznáním provinění.

Slovensko získalo první zlatou medaili v historii zimních olympiád

Anastasia Kuzminová, původem ruská biatlonistka, vybojovala ve Vancouveru pro slovenské barvy první zlatou medaili ze zimních olympijských her v historii samostatné Slovenské republiky. Zvítězila v zahajovacím sprintu na 7,5 km a ve stíhacím závodě na 10 km přidala ještě stříbro. Kuzminová přišla na Slovensko za svým manželem v roce 2008 a slovenské občanství získala v prosinci téhož roku. Sadu slovenských medailí zkompletoval do třetice biatlonista. Pavol Hurajt vybojoval bronz v závodě s hromadným startem zejména díky bezchybné střelbě.

Ekonomika

Nezaměstnanost v Česku se blíží deseti procentům

Míra nezaměstnanosti v České republice se vyšplhala k 9,8 procentům. Ke konci ledna bylo evidováno 574 tisíc lidí bez práce. Jejich počet tak od konce prosince 2009 stoupl o 35 tisíc, meziročně pak o 180 tisíc. Znamená to největší nárůst za posledních pět let. Na jedno volné pracovní místo připadá 18 uchazečů, tedy o 12 více než loni. Nejhuře jsou postiženy severní a jižní části republiky. Nejvyšší míra nezaměstnanosti se v okrese Jeseník došplhala až k 19 %. Mezi další nejvíce zasažené okresy patří Znojmo, Hodonín, Most a další. Naopak nejnižší mírou nezaměstnanosti se může pochlubit

Praha s 3,8 % a Mladá Boleslav s 5 %. Ekonomové neslibují brzké zlepšení. Propouštějí nejen velké ale i malé firmy. Důvodem je kromě dozívající hospodářské krize také obvyklý úbytek pracovních míst spojený s ročním obdobím. V zimních měsících ubývají pracovní příležitosti i v zemědělství, stavebnictví, nyní i službách a obchodu. Volná místa jsou hned obsazena. "Vrchol nastane v průběhu prvního čtvrtletí a dosáhne výše 10%," uvedl pro Českou televizi analytik Komerční banky Miroslav Frayer. Ministerstvo práce a sociálních věcí zveřejnilo na svých webových stránkách brožuru, co dělat a na koho se obrátit v případě ztráty pracovního místa.

Připravuje se zákon o tzv. "daňové amnestii"

Ministr financí Eduard Janota připravuje zákon o tzv. "daňové amnestii". Ten by zaručil beztrestnost neplátcům, kteří se přiznají a dluh státu uhradí. Zatím není jasné, v jaké formě ho vláde předloží. "Diskutovali jsme jednotlivé varianty, na ničem jsme se ale zatím nedohodli. K parametrům, za jakých by se případně mohli lidé přiznávat, jsme se nedostali," řekl pro iDnes.cz Janota. Krok, který provedly např. Francie, Itálie nebo USA, je motivován příjmem do státní pokladny, který je však nejistý. "Vzhledem k české povaze by ta částka nebyla závratná. Navíc za stávajících daňových zákonů by se mohla vybírat až na výjimky jen částka z příjmů maximálně tři roky zpátky," říká pro server Jan Knížek, šéf České daňové správy. Také lídři a ekonomičtí experti obou největších politických stran nejsou shodně z Janotova návrhu příliš

nadšení. "Snažíme se zmapovat situaci, popsat rizika, daňové a trestně právní souvislosti. Materiál odevzdám příští vládě jako čistě technokratický podklad," řekl k tomu pro iDnes.cz Janota.

Kurzovní lístek

4. 3. 2010 (střed)

EUR, 1	25.820
Kanada, 1	18.348
USA, 1	18.889

Kultura

Festival krátkých filmů

Praha: Hlavní cenu získala islandská Ptáčata

Kino Světozor v Praze hostilo od 20. do 24. ledna už pátý ročník Festivalu krátkých filmů. K vidění byly filmové bloky věnované české, japonské, španělské či ruské tvorbě, stejně jako každoroční soutěžní sekce. Hlavní cenu dotovanou 5 000 eur vyhrál islandský snímek Ptáčata režiséra Rúnara Rúnarssona o prvních sexuálních zážitcích teenagerů. Mezinárodní porotu film oslovil dojemným příběhem a výjimečnými hereckými výkony spolu se suverénní režii. Porota dále udělila dvě zvláštní ceny. První obdržela režisérka Eileen Hoferová za snímek Kořeny, který ač je sama Švýcarka, natočila v Turecku. V příběhu se střetává víra nezaměstnaného vdovce s ideály syna. Porota ocenila důmyslný scénář překypující originálními nápady a schopností neustále diváka překvapovat. Druhou zvláštní cenu získal film Pozdní sběr švédského režiséra Patrika Eklunda. Upoutal hlavně svým kousavým humorem, když se opírá do vztahu starších manželů, kteří mají nakřivo dům a shánějí peníze na jeho opravu (jakýmkoli způsobem). Obecenstvo se shodlo s porotou a tento snímek

získal i diváckou cenu. Festival nabídl přes 60 krátkometrážních filmů do 25 minut. Kromě soutěžní kategorie, ve které zápolilo 22 snímků ze všech koutů světa, se na festivalu objevily i různé tematické bloky. Největší návštěvnost zaznamenal Made in Japan, cyklus krátkých filmů od tvůrců z tohoto východoasijského státu, a Panorama. Ten se jako již klasicky zaměřil na snímky, které zabodovaly v Cannes, Berlíně či na loňských Oscarech. Za vznikem Festivalu krátkých filmů stojí Jiří Bartoška, prezident Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary (MFF KV). "Před několika lety jsme hledali způsob, jak se potkávat s diváky MFF KV také v průběhu roku. Věděli jsme, že o krátké filmy je ve festivalovém programu velký zájem, ale zároveň nám bylo jasné, že karlovarský festival jim nemůže dát tolik prostoru, kolik by si zasloužily. A tak se zrodil Festival krátkých filmů Praha," řekl serveru Novinky.cz Bartoška.

Markéta Irglová a Glen Hansard zahájili v Praze evropské turné

Oscarem oceněná dvojice hudebníků Markéta Irglová a Glen Hansard vystoupila před plným sálem v pražské Lucerně a odstartovala tak své evropské turné. Na koncert konaný v pondělí 1. února se přišlo podívat přes dva tisíce lidí. Irglová a Hansard přijeli pod hlavičkou The Swell Season představit své druhé album Strict Joy (Přísná radost), které vyšlo 26. října minulého roku. Součástí vystoupení však byly i písně z oscarového soundtracku k filmu Once. Role předskokana se zhostil americký písničkář Josh Ritter, který zahrál pouze s akustickou kytarou.

Duo započalo koncert písní You Must Have Fallen From the Sky vkleče na podlaže s malým pianem a kytarou. Oba muzikanty na pódiu doprovázeli členové Hansardovy domovské irské kapely The Frames. "Dříve to bylo komornější, s ostatními nástroji dostává hudba trochu jiný rozměr," citoval Irglovou server Ct24.cz. Několik písní zahrál na pódiu sám Glen Hansard. Nakonec zazněla i očekávaná skladba Falling Slowly, za kterou sklídili bouřlivý potlesk. V Lucerně vystoupila také sestra Markéty Irglové Zuzana, která zazpívala píseň Andělská z repertoáru zpěvačky Zuzany Navarové. Nové album Strict Joy hudebníci představili již na podzim v USA. V Evropě je po Praze čeká dalších 18 metropolí, např. Helsinky a Madrid. Spolupráce česko-irské dvojice začala v roce 2003. O tři roky později nahrála album The Swell Season pojmenované podle knihy českého spisovatele Josefa Škvoreckého. Irglová a Hansard získali v roce 2008 Oscara za píseň Falling Slowly v kategorii Nejlepší původní píseň. Ta zazněla v nízkorozpočtovém filmu Once, ke kterému složili soundtrack a zároveň si v něm zahráli hlavní role.

Praze vládl karneval

Praha hostila až do 16. února šestý ročník festivalu Bohemian Carnevale. Jeho organizátoři převzali klíč od města v sobotu 6. února při setkání masek na Staroměstském náměstí. Karneval zahájila slavnostní vernisáž pro zvané, konaná předchozí den v Clam-Gallasově paláci. Karnevalový průvod pak vyrazil v sobotu odpoledne z Hradčanského náměstí po Královské cestě a přes Karlův

most až na Staroměstské náměstí. Zde královská družice ve čtyři hodiny převzala rukou náměstkyně primátora symbolický klíč od města. Bylo dovoleno karneval slavě zpívat, křepčít a dobrácky moku si zavdati. Naopak kazuje se mračiti, plakati, a sváry vyvolávat," řekl náměstkyně Marie Kousková. Organizátoři karnevalu se snaží obnovit zapadlou tradici masopustních radoválek a přilákat jeho prostřednictvím do pražských ulic v českých i zahraničních turistů. Letos se karnevalu zúčastnilo také 42 zahraničních skupin. Mezi maskami bylo vidění například Krakonoše Trautenberkem, nejvíce pozornosti však přitahovaly obří loutky. Do programu zapojily i některé pražské mateřské školy, které po dobu karnevalu nabídly návštěvníkům maskách vstupné zdarma.

Plzeňský Visio Art představil jubilejní výstavu

Mildy Kasla

Neobyčejně syté barvy, zvláštní tvary, portréty, plně zářené exotické vesnice nasluncem zalité palmy, taky obyčejná domácí zvířata - to vše na člověka dýchne návštěvě výstavy dolnolukavického hudebníka, cestovatele a především malíře Mildy Kasla. Jak napovídá jeho zeť Za půlkou a furt nic,, jná se o jubilejní výstavu. Karneval vznikla u příležitosti autorových 50. narozenin. "Náměsto pro mne vymyslel grafik Pavel Botka. Líbí se mi, úplně přesně nevím, co jsem myslel. Asi že vstupuju do další padesátky, kde už známě něco bude," říká Kasla. Vidění jsou díla ze současnosti i o něco starší práce, stavba v podstatě shrnuje autorovu tvorbu za posledních deset let. Prostory plzeňské

Galerie Visio Art tak zdobí nejen obrazy ovlivněné Dolní lukavicí, ale cizokrajné návrhy některých děl naznačují, že mnohé obrazy se inspirovaly také Kaslovými pobyty v exotické cizině, kde autor často čerpal náměty. Před šesti lety například navštívil Kostariku a v roce 2007 strávil dva měsíce na Sri Lance. Podle vlastních slov je v současnosti za inspiraci nikam nechystá. Návštěvníci do 24. února mohli jednotlivé obrazy nejen prohlédnout, ale i zakoupit. Všechny byly totiž na prodej a nejlevnější z nich byl k mání za 6500 korun. Milda, jak ostatně podepisuje své obrazy, v Plzni vystavuje průběžně již od 80. let, a jeho práce doposud nejčastěji hostila Galerie Azyl.

Návštěvníci si mohou prohlédnout kritizovanou rekonstrukci Karlova mostu

Zájemci o rekonstrukci pražského Karlova mostu se mohou až do června přijít podívat na staveniště, po kterém provedou pracovníci přestavby a prohlídku doplní odborným výkladem. Stavební firma SMP CZ, která má právo na starosti, na svých stránkách avizuje, že prohlídky se konají každé sudé pondělí v měsíci od 16 do 17 hodin. V prvním možném termínu se 8. února sešla na stavenišťě asi stovka návštěvníků. Tam si je rozebrali pracovníci firmy a po skupinkách odvedli na staveniště, kde se mezi právě rekonstruovanými kamennými kvádry nacházely plány přestavby a nákresy s podrobnými technickými specifikacemi. Práci doplňovali pracovníci o popis rekonstrukce a ohrazovali se vůči kritice, které celý projekt čelí. Právě kri-

tika ze strany jednotlivců i nevládních organizací vedla SMP k organizaci prohlídek, které mají veřejnosti dokázat, že rekonstrukce probíhá korektně a s ohledem na historický význam Karlova mostu. Ta trvá už dva roky a mezi její nejhlasitější kritiky patří Asociace sdružení pro ochranu a rozvoj kulturního dědictví ČR (ASORKD), která proces rekonstrukce dlouhodobě kritizuje. "Nepředpokládám, že občany Prahy a ostatní zájemce bude SMP CZ informovat například o tom, že byly ničeny středověké kameny nebo že členem realizačního týmu není žádný odborník, architekt či památkář," vyjádřil pro ČT 24 svůj skeptický postoj k prohlídkám představitel ASORKD Martin Kadrman. "Máme za sebou třeba přenesení a znovuvybudování Stádleckého mostu, který je také národní kulturní památkou. Nejsme firma, která staví pouze dálniční mosty," reagoval na nařčení z nekompetentnosti mluvčí firmy Pavel Kameník rovněž pro ČT24. Asociace už kvůli údajnému poškození národní kulturní památky podala trestní oznámení.

Sport

Nejúspěšnější tažení olympioniků v barvách české trikolóry v historii Zimních olympijských her
Čeští reprezentanti na olympiádě ve Vancouveru vybojovali celkem šest medailí – dvě zlaté a čtyři bronzové. Nejúspěšnější českou sportovkyní v historii ZOH se stala rychlobruslařka Martina Sáblíková. Ta vybojovala první zlatou medaili na trati 3000 m. již v úvodním závodě v neděli 14. února. Vyhrála v čase 4:02,53 minuty,

což je rekord dráhy Richmond Olympic Oval. Podruhé ohromila dvaadvacetiletá česká rychlobruslařka, když skončila den na to třetí v závodě na 1500 metrů. Původně ani nehodlala na této trati soutěžit, ale po předchozím vítězství „chtěla zkusit štěstí.“ Svůj triumf dovršila na její oblíbené trati 5000 m, kde byla považována za největší favoritku. Od OH v Turíně prohrála na této trati pouze tři závody z celkových téměř čtyř desítek. Spekulace o "zlatém čase" mluvily o překonání traťového rekordu, tj. jízdě pod 6 minut a 57 vteřin. Soupeřky české rychlobruslařky však nasadily strhující tempo a Němka Beckertová jí dokonce hodila rukavici označenou časem 6:51,39. O to je zlato drobné bojovnice cennější. Sáblíková svým časem 6:50,91 nenechala nikoho na pochybách, kdo je světová jednička v této disciplíně a došla si ve Vancouveru ve středu 24. února pro svůj třetí cenný kov. Tento den byl úspěšný i pro štafetu českých běžců na lyžích, která získala třetí místo. Česká štafeta nepatřila mezi přední adepty na medaili a na bronz se nejvíc podepsal Lukáš Bauer fantastickým stažením ztráty na druhém úseku. Na vybojování medaile mají zásluhu ještě jeho tři kolegové Jakš, Magál a Koukal. Lukáš Bauer své závodnické kvality ukázal již před tím, když 15. února v běhu na lyžích na 15 km volným stylem vybojoval bronzovou medaili. Úspěchy českých olympioniků dovršila Šárka Záhrobská, která v pátek 26. února došla jako bronzová ve Slalomu. Po úvodním závodě byla dokonce nečekaně na druhém místě, drobné chyby ve druhém kole a lepší

výkony soupeřek - zlaté Rieschové z Německa a stříbrné Schildové z Rakouska - ji však posunuly na třetí příčku. Letošní ZOH byly pro českou reprezentaci nejúspěšnějšími v historii. Dosud nejlepší olympijský výsledek zaznamenala česká výprava na předešlé zimní olympiádě v Turíně díky zlatu a stříbru Kateřiny Neumannové, stříbru Lukáše Bauera a bronzové medaili českých hokejistů.

Los pro kvalifikaci na Mistrovství Evropy ve fotbale 2012

Velkou výzvu postavil před české fotbalové reprezentanty varšavský los kvalifikace na ME 2012. Tým kouče Michala Bílka se v pětičlenné skupině I utká s obhájci titulu ze Španělska. Vedle aktuálního lídra žebříčku FIFA naráží Češi ještě na Skotsko, Litvu a Lichtenštejnsko. Na šestnáctičlenný turnaj, který společně hostí Polsko s Ukrajinou, se přímo kvalifikují jen vítězové devíti skupin a mužstvo s nejlepší bilancí na druhém místě. Ostatní týmy z druhých příček čekají vzájemná utkání, která rozhodnou o postupu.

Úspěchy českých cyklokrosařů

Český cyklokros má za sebou druhé nejúspěšnější mistrovství světa v historii. Na šampionátu, který poslední lednový víkend hostil Tábor, získali domácí závodníci dvě zlaté medaile. Nejprve si v juniorech senzačně dojel pro vítězství Tomáš Paprstka, mezi dospělými pak soupeře doslova deklasoval Zdeněk Štybar. Vítěz letošního ročníku Světového poháru se tak stal po Radomíru Šimůnkovi druhým Čechem, který na světovém šampionátu triumfoval v prestižní kategorii Elite.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Ve svém poselství k postní době hovoří papež o spravedlnosti

Ve svém letošním poselství k postní době s názvem Bůh dává spravedlnost na základě víry v Ježíše Krista se papež Benedikt XVI. věnuje tématu spravedlnosti a jejího křesťanského smyslu. Nejprve cituje definici spravedlnosti podle římského právníka Ulpiana: "dát každému, co mu náleží". Poznává však, že to, co je pro člověka zásadní, nelze zajistit právní cestou: život z lásky, kterou dává Bůh. Svatý otec pak cituje Ježíšova slova "co vychází z člověka, to ho poskvrňuje" (Mk 7,15.21) a vyvozuje z nich, že "nespravedlnost, důsledek zla, nemá výlučně vnější příčiny. Její původ je v lidském srdci, kde člověk nalézá základ tajemné účasti na zlu. ... (Člověk v sobě) objevuje překvapivě mohutnou sílu, která ho svádí, aby se uzavřel do sebe a stavěl se nad druhé a proti nim. Jde o egoismus, důsledek prvotního hříchu." Benedikt XVI. se potom obrací k Písmu svatému a objasňuje biblický pojem spravedlnosti – sedáqá, který "na jedné straně znamená úplné přijetí vůle Boha Izraele a na druhé straně spravedlnost vůči bližnímu... Dát chudému znamená pro Izraelitu pouze oplatit to, co pro něj udělal Bůh." Pro konání spravedlnosti je podle papeže nezbytné opustit sen o soběstačnosti a hluboké soustředění na sebe, které plodí nespravedlnost. V poslední části se pak Svatý otec věnuje otázce, zda existuje nějaká naděje na spravedlnost, a cituje slova listu Římanům: "V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu... na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří" (3,21-25). Tato spravedlnost pochází z milosti, člověk tedy sám nemůže uzdravit sebe ani druhé, ale je osvobozen "Božím láskyplným gestem". Boží spravedlnost, v níž "spravedlivý umírá za viníka a viník naopak dostává požehnání," se tak ukazuje jako hluboce odlišná od lidské spravedlnosti a po člověku vyžaduje, aby se zřekl "iluze soběstačnosti" a tak objevil a přijal "to, že potřebuje druhé a Boha, potřebuje Boží odpuštění a přátelství," čehož nelze dosáhnout bez pokory. "Díky působení Krista můžeme vejít do 'větší' spravedlnosti, spravedlnosti lásky, spravedlnosti toho, kdo se v jakékoli situaci pokládá spíš za dlužníka než za věřitele, protože přijal víc, než v co mohl doufat," říká dále papež a dodává, že právě tato zkušenost vede křesťana k tomu, aby se zapojil do utváření spravedlivé společnosti.

Web věnovaný pronásledovaným křesťanům

Internetové stránky věnované současnému pronásledování křesťanů byly spuštěny z podnětu Síť katolických rádií a televízi (CRTN) působící v rámci sdružení Kirche in Not, jehož činnost je zaměřena na podporu církve v nouzi. Internetová stránka www.wheregodweeps.org je nazvaná "Kde Bůh pláče – zaostřeno na utrpení církve" a chce poskytovat návštěvníkům celkové informace o situaci v zemích, kde jsou křesťané vyháněni nebo zabíjeni, a sbírat svědectví biskupů, kardinálů a misionářů k tomuto tématu. Kdo tyto stránky navštíví, může zjistit, jak i v 21. století lidé stále nasazují svůj život, aby šíření evangelia přinášelo plody, jak se zvěstuje Pán i v místech, v

nichž panuje diskriminace a pronásledování křesťanů. Základním formátem stránek je reportáž, která se připravuje každý měsíc, vždy v jiné zemi. Jde o 12 minutový dokument, ve kterém se poskytují statistické údaje, celkový přehled situace a svědectví nebo rozhovor s některým z představitelů místní církve. Lednová reportáž "Kde Bůh pláče" se věnuje hlubšímu poznání podmínek života křesťanů v Libanonu. Kromě všeobecného přehledu obsahuje svědectví Paula Karra, národního ředitele Papežské mise (Pontifical Mission Society) v této zemi. Reportáž ukazuje, jak je Libanon, ačkoliv jde o demokratickou zemi, kde vedle sebe existuje 18 různých vyznání, vystaven neustálému nebezpečí kvůli sousedním zemím s teokratickým nebo diktátorským režimem. Mnozí křesťané z dalších asijských zemí tajně přicházejí do Libanonu kvůli pronásledování. "Kde Bůh pláče" se nezastavuje jen na rovině informace, ale soustředí se také na konkrétní návrhy. Seznamuje návštěvníky s možnostmi finanční podpory pro evangelizační činnost a pro semináře a ukazuje podporu, kterou nadává zeji libanonské diecéze křesťanům, kteří tam žijí jako uprchlíci.

Česká škola v rovníkové Africe zahájila výuku

Dne 1. února 2010 zahájila výuku nově postavená Základní škola sv. Jana Nepomuckého v ugandské Kitule, kterou na příspěvků dárců z celé České republiky zbudovala Arcidiecézní charita Praha. Základní školu založila pražská Charita v oblasti, kde působí program Adopce na dálku. Stejně jako podpora školáků formou "adopce", i nově zřízená škola si klade za cíl pomáhat dětem z nejhudších rodin ve vesnických oblastech. Ani základní vzdělání totiž není v Ugandě samozřejmostí – cca čtvrtina dospělých Ugandů neumí číst a psát. Příprava projektu včetně výběru lokality započala na konci roku 2008. Samotná stavba byla zahájena v květnu 2009. Na pozemku, který zdarma poskytla místní diecéze Lugazi, vyrostla škola s budova se čtyřmi třídami, školní kuchyní, jídelní přístřeškem, administrativní blok a toalety. V druhé stavební fázi (únor – říjen 2010) zbývá postavit ubytování pro učitele, upravit sportoviště a celý školní areál. V prosinci 2009 proběhl výběr učitelů. Všichni absolvovali školení zaměřené na metodu tematického vyučování, jež klade důraz na praktické znalosti a dovednosti, které umožní dětem lepší orientaci v reálném světě. Kritériem výběru prvních 200 žáků byla sociální potřeba. Všechny děti byly zároveň zapojeny do programu Adopce na dálku a v České republice nyní hledají dárce, kteří by jejich studiu sponzorovali. Na první rodičovské schůzce v lednu 2010 byla zdůrazněna důležitost vzdělání a nezastupitelná role rodičů při studiu dětí. Přípravu projektu koordinovala na místě zkušená pracovníce Arcidiecézní charity Praha Kateřina Karásková, dobrovolník Ondřej Suchánek z Univerzity Palackého v Olomouci. Jejich úkolem bylo připravit celý projekt a následně také monitorovat stavbu a efektivní využití prostředků, které poskytly tisíce dárců z Česka. Celkový rozpočet stavby dosahuje 5 milionů Kč. Dárce mohou stále přispívat a podpořit stavební práci.

Podle zpráv České biskupské konference

Mons. Dominik Duka, OP pražským arcibiskupem

Svatý otec Benedikt XVI. jmenoval 13. února 2010 arcibiskupem pražským Mons. Dominika Duku, OP, dosavadního biskupa královéhradeckého. Stalo se tak poté, co Svátý otec přijal rezignaci kardinála Miloslava Vlka na vedení pražské arcidiecéze, kterou předložil v souladu s kán. 401 § 1 kodexu kanonického práva.

Mons. ThLic. Dominik Jaroslav Duka OP se narodil 26. dubna 1943 v Hradci Králové, vyrůstal v rodině důstojníka, který se účastnil zahraničního odboje, kdy v r. 1944 přes organizovaný útěk vládního vojska P. Jiřím M. Veselým OP odešel do Itálie a přes Švýcarsko do Anglie, kde do konce války bojoval v Československé zahraniční armádě. V 50. letech byl vězněn spolu s důstojníky západní fronty.

Jaroslav Duka absolvoval školní vzdělání v Hradci Králové, v r. 1960 maturoval na Gymnáziu J. K. Tyla. Další studium mu z kadrových důvodů bylo zamezeno. Pracoval v hradecké továrně ZVÚ (1960-1962) a vyučil se strojním zámečnickem. V letech 1962-1964 absolvoval základní vojenskou službu a vrátil se na své pracoviště. V r. 1965 byl po dlouhých průtahích na odvolání přijat ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. 5. 1. 1968 vystoupil tajně, na území Československa do zakázaného, ilegálně žijícího dominikánského řádu a přijal řádové jméno Dominik. 6. 1. 1969 složil časné sliby. 22. června 1970 přijal kněžské svěcení z rukou kardinála Stěpána Trochty a pět let působil v duchovní správě v pohraničních oblastech pražské arcidiecéze: Chlum svatě Máří, Jáchymov a Nových Mitrovicích (dnes jde o oblast diecéze plzeňské). 7. ledna 1972 složil slavné sliby v dominikánském řádu.

V r. 1975 mu byl odňat „státní souhlas k duchovní správě“, pracoval pak 15 let jako výsovač v továrně Škoda-Plzeň. Intenzivně žil ilegální řádový život a věnoval se studiu.

Od r. 1975 do r. 1986 byl vikářem provincie a od r. 1976 do r. 1981 magistrem kleriků. Současně spolupracoval na zřízení tajného řádového studijního centra a organizoval náboženskou činnost mladé generace na celém území Československa. V r. 1979 získal licenciát teologie na Papežské teologické fakultě sv. Jana Křtitele ve Varšavě.

V roce 1981 byl udán agentem StB, usvědčen a odsouzen za trestný čin maření státního dozoru nad církvemi podle § 178 trestního zákona k zákonu 218/49 Sb. Patnáct měsíců byl vězněn v Plzni – Borech pro řádovou činnost, organizování studia dominikánských kleriků, samizdat a spolupráci se zahraničím. V roce 1986 byl Magistrem Řádu dominikánů jmenován provinciálem Československé dominikánské provincie a byl jím až do r. 1998. Po listopadu 1989 byl předsedou Konference vyšších řeholních představených v ČR a viceprezidentem Unie evropských KVŘP (1992-1996). Přednášel jako odborný asistent biblistiku na Teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a byl v letech 1990-1998 členem Akreditační komise při vládě ČR.

6. června 1998 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 24. sídelním biskupem královéhradeckým a 26. září 1998 přijal biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška a spolusvětitelů kardinála Miloslava Vlka a apoštolského nuncia arcibiskupa (dnes kardinála) Giovannio Coppy v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

Navázal na velkorysou činnost a projekty svého předchůdce arcibiskupa Karla Otčenáška. Sv. Vojtěcha navrhl za třetího patrona diecéze. Založil Diecézní teologický institut a církevní gymnázium ve Skutči. Svolal druhý Diecézní eucharistický kongres v r. 2002. Za jeho působení byla dokončena rekonstrukce Nového Adalbertina a v jeho areálu vybudována nová Biskupská knihovna v sala terreně. Též byla rekonstruována historická Biskupská knihovna Biskupství královéhradeckého v rezidenci původně založená biskupem Trautmannsdorfem. 10. 11. 2004 vydal nový statut a jmenoval nové kanovníky Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové. Svátým otcem byl 6. 11. 2004 jmenován apoštolským administrátorem diecéze litoměřické. Tuto funkci vykonával do 22. 11. 2008. V letech 2007–2008 organizoval oslavy 700. výročí katedrály Svatého Ducha, kterému předcházela rekonstrukce vitráží a interiéru katedrály, včetně liturgické úpravy. V letech 2008 a 2009 inicioval „Týden vzájemného

poznávání a porozumění“, pastorační aktivitu velkých měst mezi věřícími napříč konfese a hledajícími. K 1. 7. 2009 založil Diecézní církevní soud. Královéhradeckou diecézi spravuje dvanáctým rokem, systematicky vypracoval a naplnil diecézní Sedmiletý pastorační program s přípravou pastorace diecéze v novém století.

13. února 2010 byl Svátým otcem Benediktem XVI. jmenován 36. arcibiskupem pražským.

V letech 2000-2004 byl místopředsedou České biskupské konference. V rámci ČBK je předsedou Komise pro nauku víry a předsedou Komise pro katolickou výchovu.

Je držitelem řady vyznamenání a uznání. 28. října 2001 byl vyznamenán prezidentem republiky Medailí I. stupně za zásluhy o Českou republiku a 2. června 2003 mu byl udělen ministrem obrany České republiky Záslužný kříž II. stupně a 3. června 2008 ministryní obrany České republiky Záslužný kříž I. stupně. 20. června 2007 byl vyznamenán Velkým křížem „Pro Piis Meritis“ Suverénního řádu Maltézských rytířů.

Je široce zapojen do společenského a kulturního života. Je členem Etického fóra ČR, Vědeckých rad KTF UK Praha, Technické univerzity Liberec, Univerzity Hradec Králové, Lékařské fakulty UK HK, je předsedou správní rady Českého katolického biblického díla, členem Centra biblických studií, je členem Konfederace politických vězňů, šéfredaktorem Salve – revue pro teologii, kulturu a duchovní život, členem redakce Mezinárodní katolické revue Communio a čestným předsedou Rodiny sv. Zdislavy o.s.

Z jeho rozsáhlé bibliografie vynikají monografie: Zápas o člověka, Úvod do studia Písma svatého, Škola vnitřní modlitby, Úvod do teologie. Mimořádný vědecký význam má jeho autorský podíl a třicet let trvající organizační práce na překladu Jeruzalémské Bible do češtiny, (která vyšla v r. 2009). V době nesvobody publikoval v samizdatu zahraniční studie, články v Sursum. Nyní publikuje v Salve – revue pro teologii, kulturu a duchovní život, v Monitoru, vedle toho je autorem desítek článků v domácích i zahraničních sbornících, časopisech, odborných i popularizujících, a v denním tisku.

Mons. Dominik Duka, OP se rozloučí s královéhradeckou diecézí na pontifikálních bohoslužbách Svatého týdne. Úřadu pražského arcibiskupa se ujme 10. dubna 2010.

Podle zpráv České biskupské konference

Zemřel Otec Vojtěch Hrubý

Dlouholetý sekretář Českého střediska Velehrad v Římě

Ve středu dne 3. února 2010 zemřel v římské nemocnici Villa Betania salesián P. Vojtěch Hrubý ve věku nedožitých 86 roků.

Vojtěch Hrubý se narodil 23. 4. 1924 v Rozstání na Dražanské vysočině. Vyučil se pánským krejčím. Pracoval s mládeží a spolupracoval s režisérem ochotnického divadla, kde se naučil dobře zpívat. V roce 1945 nastoupil do salesiánského aspirantátu ve Fryštáku a po absolvování noviciátu v letech 1947–1948 v Hodoňovicích složil první řeholní profesi. V letech 1948–1950 absolvoval filosofický studentát v Přestavlkách, který byl ukončen násilným přepadením policií v noci ze 13. na 14. dubna 1950 a internací představených. Klerici zůstali do konce školního roku na místě pod dohledem malé policejní posádky a po rozpuštění ústavu dostali povolení ukončit středoškolská studia pouze na území Olomouckého kraje. V Lipníku nad Bečvou vytvořil Vojtěch s několika dalšími kleriky „komunitu“ a v roce 1951 úspěšně složil maturitu na tamním státním gymnáziu. Nedostal však povolení ke studiu na vysoké škole, a proto pracoval jako dělník v podniku na výrobu šicích strojů v Opavě.

6. 7. 1952 odchází ilegálně do zahraničí – přes Rakousko do Itálie. V letech 1952–1956 absolvoval teologická studia na Teologickém institutu san Tommaso v Messině na Sicílii. Prázdniny trávil na asistenci v tamní noviciátní komunitě San Giorgio. 29. 6. 1956 byl v Messině vysvěcen biskupem Tonettim na kněze společně s dalšími českými salesiány Ladislavem Dittrichem a

Janem Homolou. V letech 1956–1958 absolvoval studia na Vyšším pedagogickém institutu salesiánů v Turíně, které zakončil licenciátem.

V letech 1958–1959 působí v Římě v komunitě Sacro Cuore a v letech 1959–1966 pracuje pro Papežskou salesiánskou univerzitu (PAS – Pontificio Ateneo Salesiano). V letech 1958–1960 je sekretářem časopisu „Orientamenti Pedagogici“ a v letech 1960–1964 je angažován v univerzitním nakladatelství PAS VERLAG a v Salesiánské univerzitní knihovně (LAS – Libreria Ateneo Salesiana).

Krátce po vysvěcení začíná pracovat pro mládež českých exulantů, organizuje letní tábory ve spolupráci s paní Kvapilovou z norskoo-československého podpůrného spolku. Po nuceném odchodu kardinála Berana z ČSSR a po jeho příchodu do Říma v roce 1965 dostává otec Vojtěch povolení svých představených věnovat se zcela práci pro české exulanty. Letní tábory se pak rozšiřují na tábory ve Švýcarsku, Holandsku, Itálii. V jižních Tyrolích jsou pod jeho vedením zakoupena bývalá kasárna italských celníků v St. Martino in Cassies. V roce 1966 zakládá pan kardinál České náboženské středisko Velehrad v Římě a díky intervenci papeže Pavla VI. získává do vlastnictví dnešní sídlo Velehradu na Via delle Fornaci 200 v blízkosti Vatikánu. Středisko dosáhlo v roce 1968 právního uznání jak ze strany italského státu, tak i ze strany církevní (Římského vikariátu). Otec Vojtěch přináležel od roku 1966 ke komunitě Sacro Cuore v Římě a byl sekretářem kardinála Berana a Českého náboženského střediska Velehrad. V letech 1984–1994 byl gestorem poutního domu a v roce 1994 se stal ředitelem nově zřízené salesiánské komunity v tomto domě. Tuto službu vykonával až do roku 1998, kdy ji převzal P. Jiří Sedláček.

Otec Vojtěch se angažoval při pomoci našim lidem ve vlasti, zařizoval auta pro kněze, finanční příspěvky v tuzexových bonech, řídil distribuci zasilání české náboženské literatury. Navštěvoval krajany v zahraničí, prosil o finanční výpomoc pro rozšíření pastoračního působení. V roce 1984 získává pracovní napětí převahu nad jeho silami a dobrou vůli, a proto se musí léčit. Od roku 1990 však znovu pokračuje téměř stejným tempem a se stejným nadšením ve prospěch české věci v zahraničí. Stará se o dům, věnuje se poutníkům, zasvěceně a obětavě je

provází po římských památkách, přičiňuje o vydání knihy Česká zastavení v Římě, kterou vydal Portál v roce 2000. I když tělesně ubýtek sil a přicházejí chvíle, kdy netrpělivý a nevrlý, přesto nepřestává naplňovat život pro poslání, které mu je svěřeno. Ani v roce 1990 se již do České republiky nevrátil ani nepodíval, protože byl přesvědčen, jeho místo je v Římě.

28. ledna 2010 musel být hospitalizován v nemocnici Villa Betania, kde působí sestry františkanky. Přijal svátost nemocných. Ještě v den úmrtí 3. února 2010 ho navštívily sestry františkanky a personál z poutního domu Velehrad. Kněz pověřený pastorační službou v nemocnici byl u jeho lůžka ve chvíli smrti.

Rozloučení s Otcem Vojtěchem proběhlo v sobotu 6. února dopoledne v kostele Santa Maria della Speranza v blízkosti Papežské salesiánské univerzity, aby se ho mohl zúčastnit i další český exulant a salesián Oldřich Přerovský, který pobývá na univerzitní nemocnici s amputovanou nohou. Otec Vojtěch Hrubý byl potom pohřben v obci Guidonia Montecelio, kde již odpovídal spolupráci P. Ladislav Dittrich.

Prosíme o modlitbu a o vzpomínku na Otcu Vojtěcha při eucharistické slavnosti.

Zajímavý dokument o otci Vojtěchovi natočil Otakar Schmidt v rámci cyklu Letní k andělům. Byl vysílán na TV NOE.

Vzpomínku zaslal salesián Fr. Antonín Špaček, český misionář ve Švýcarsku

Otec Vojtěch Hrubý byl také velkým příznivcem Velehradu – Česko-amerického kulturního střediska v Chicagu. Pod jeho vedením poskytl Římský Velehrad velkou finanční pomoc pro zakoupení domů v Chicagu. Při pořádání prvního Velehradu na Lawndale Street přispěli z Říma 20 tisíce dolarů, při koupi Velehradu v Cicero poslali z Říma 10 tisíc dolarů. Otec Hrubý také podporoval nové vedení České misie v Chicagu po smrti Fr. Vojtěcha Víta. Osobně jsme s Otcem Hrubým mluvili ještě na podzim 1990 v Římě na podzim loňského roku.

Za spásu duše Otce Vojtěcha Hrubého budeme obětovat mši svatou

v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 21. března 2010 v 10.30 am

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu v modlitbě s námi.

Fr. Dušan Hladík

Postní myšlenky

Podle duchovní obnovy, kterou vedl v Blatnici pod Sv. Antoníčkem
P. Martin Sedloň, OMI z Klokot v jižních Čechách

Příprava na Velikonoce

Prožíváme předvelikonoční půst a křesťané se připravují na největší oslavy církevního roku. Ve většině farností se pravidelně modlí křížovou cestu a někde se také konají duchovní obnovy. Také doma si máme najít vhodnou chvíli pro modlitbu a hlubší zamyšlení. Pomoci nám mohou i následující myšlenky.

Hlavní identita

Měli bychom si uvědomit, v čem je naše hlavní identita. Bible říká, že naše hlavní identita nemá být v něčem, co je pomíjivé. (Galatským 4, 4). Měli bychom v sobě proto probudit identitu Božího synovství, abychom zakusili, že jsme Božími syny a dcerami. Jedině tato identita je nesmrtelná a nemůže nám ji nikdo vzít. Jaký jsem? Není důležité, kolik pamětních desek za mnou zůstane, ale jaký jsem skutečně člověk. Co ze mne vyzařuje? Někoho utrpení úplně zničí a zatrpne. Křesťan by ale měl vydávat svědectví, že Bůh je láska, i když je nemocný nebo opuštěný. Není to snadné a není to ani možné bez velkých milostí.

Nadávání je opakem modlitby

Každý křesťan má být Ježíšovým nástrojem. Pokud ale někdo nadává, tak je to opak modlitby, protože šíří zlobu. Samozřejmě, že špatné věci máme umět pojmenovat. K tomu jsme každý dostali rozum, ale nemáme být ti, kdo soudí druhé, kolik mají viny. Na světě není nikdy více utrpení než je hříchu. Všichni jsme propojeni. Čím větší je někdo darebák, tím víc bychom se za něho měli modlit. Neměli bychom o druhých lidech říkat nevěřící, ale mluvit o nich jako o těch, kdo ještě nepoznali Boží lásku. Co můžeme udělat pro to, abychom se setkali s Boží láskou a zakusili ji? Jak můžeme druhým pomoci odhalit toto velké tajemství? Na počátku křesťanského bytí není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, ale setkání s osobou, která otevírá před životem nový prostor. Křesťanská víra začne ve chvíli či okamžiku, kdy za nějakou událost jasně vnímám Boha a jeho lásku. Jakmile začneme vnímat, že některé věci v našem životě nemohou být jen náhoda. Uvědomíme si, že NĚKOMU TADY JÁ MĚ JDE... V prvotní církvi se apoštolové setkali s Ježíšem Kristem. Zakusili Jeho moc a svědčili o tom. Vydávali svědectví, že zakusili ve svém životě moc Ducha svatého. Bůh jedná v životě každého člověka. Čím víc to člověk pozná, tím víc může Bůh v jeho životě působit.

Bůh je nejvíce přítomný tam, kde je utrpení

Žijeme v době velmi podobné prvotní církvi. Do kostela chodí jen jedno procento lidí. Církev začíná být v menšině. Okolí je čím dál více pohanské. V rodinách je čím dál těžší se modlit, když tam stále běží televize. Proč? Protože vás televize naladí úplně na jinou vlnu. Nemodlíme se, protože nejsme naladěni na Boží vlnu. Bůh by přitom pro nás měl být ten, s kým se setkáváme. Adorace a svátosti jsou velmi

důležitá věc. Nejdůležitější je ale umět naslouchat Božímu hlasu a nacházet Boha ve všech věcech a okolnostech. Bůh je přítomný všude. Nejvíce ale tam, kde je utrpení. Proč Boha často nevnímáme? Je to kvůli našemu hříchu. Abychom se mohli sejít s Bohem, potřebujeme očistění.

Mladí musí cítit, že nám o ně jde

Jestli chceme mladým lidem odhalit víru, pomůžeme jim odhalit Boží jednání v jejich životě. Musíme se jich ptát, jestli jsou šťastní, když žijí tak, jak žijí. Důležité ale je si uvědomit, jestli nám jde skutečně o dobro našich dětí anebo o to, abychom kvůli jejich chování neměli ostudu. Mladí musí cítit, že nám jde o ně... Jakmile je člověk našťavaný, měl by padnout na kolena a modlit se, aby měl nadpřirozenou lásku, která je schopná existovat i tam, kde to není přirozeně možné. V prvotní církvi bylo hlavním kritériem zralosti pro křest, že uchazeč vykazoval znaky nadpřirozené lásky, jaký vztah měl ke svým nepřátelům.

Křesťan má stavět na odpuštění

Křesťanství není náboženství. Náboženství jsou jen prostředky. Někdo může být nábožensky vzorný – každý den chodí do kostela, modlí se, dává do kasičky..., ale je rozhádaný s celou rodinou. Jeho láska je na nule. My jsme ale uvěřili v Boží lásku, která umí proměňovat lidská srdce. Křesťan má stavět na odpuštění, které je klíčové. Máme prosit, abychom od Ducha svatého dostali nadpřirozenou sílu druhému odpustit.

Vyrvaná láska

Dnes už víme, co s lidmi udělá, když nezakusí lásku. Rány na duši přitom v lidech zůstávají už z prenatalního věku. Pokud počaté dítě jeho rodiče nechtěli, tak v sobě takový člověk dál nese podvědomý chronický pocit, že ho nikdo nepřijímá. Někde na úplném počátku byla vyrvaná láska. Bohužel zraněných lidí s deficitem lásky neskutečně přibývá. Nové spirituality jsou založené na rodinné bázi. Nefungují rodiny, a tak lidé hledají společenství, kde se cítí milováni a přijímání. Každý potřebuje být milován aniž by si to zasloužil.

Pravda nás osvobodí

Aby skrze nás mohl Bůh konat, potřebujeme být pokorní a žít v pravdě, což není vůbec jednoduché. Je dobré mít někoho, kdo nám v lásce řekne, jací skutečně jsme. Na otázku novinářů, když se papeže Jana Pavla II. ptali, který jediný verš by z Písma vybral, okamžitě odpověděl: „Pravda vás osvobodí.“ Pravda přitom není něco, ale Někdo. Pravda je důležitější než bezhříšnost. Bůh nám všechno nezjevuje najednou. Čím víc má člověk světla, tím víc mu o sobě dochází spousta hrůz. Všichni jsme na cestě někoho zabít. Jen jsme to na rozdíl od vrahů nedotáhli do konce, řekl na přednáškách mimo jiné P. Martin Sedloň....

V Blatnici v březnu 2009 zaznamenala Lenka Fojtíková

Česká katolická misie ve spolupráci s jednotou Československého Orla v Chicagu

Vás srdečně zvou na

Duchovní cvičení s prorokem Eliášem

Podle úvah kardinála Karla Maria Martiniho S.J.

v kostele České misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Program bude následující:

Pátek 19.března 2010 v 6:30 p.m.

Křížová cesta.

7:00 p.m. mše svatá.

První meditační promluva.

Sobota 20.března 2010 od 10:00 a.m. do večera

Dopoledne druhá meditační promluva.

Příprava na svatou zpověď.

Společný oběd v klubu misie.

Odpoledne třetí meditační promluva.

Adorace a příležitost ke svaté zpovědi.

Čtvrtá meditační promluva.

Modlitba svatého růžence.

6:30 p.m. mše svatá.

Neděle 21.března 2010 od 10:30 a.m.

10:30 a.m. mše svatá.

Pátá meditační promluva.

Společný oběd v klubu misie.

Odpoledne křížová cesta.

Šestá meditační promluva.

Závěrečná beseda.

Duchovní cvičení povede náš český misionář Fr. Dušan Hladík

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

v České katolické misii 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Pašijové hry ve Svatém týdnu 2010

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 28.března 2010 - 6.30 hod. večer

Neděle 29.března 2010 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí

Dramatizace celých Pašijí se zpěvy:

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana

Vjezd do Jeruzaléma, pomazání v Betánii, Jidášova zrada, poslední večeře, Kristova modlitba v zahradě Getsemanské,

Ježíšovo zatčení a soud velerady, Petrovo zapření, Pilátův soud, bičování a korunování trním,

křížová cesta a Kristova smrt na kříži, Ježíšův pohřeb.

Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 1.dubna 2010 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Dramatizace Pašijí se zpěvy:

Kristova poslední večeře a jeho modlitba a zatčení v zahradě Getsemanské.

Po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 2.dubna 2010 - 7.30 hod. večer

Památka umučení Páně

Dramatizace Pašijí se zpěvy:

Ježíšovo zatčení a soud velerady, Petrovo zapření, Pilátův soud, bičování a korunování trním,

křížová cesta a Kristova smrt na kříži, Ježíšův pohřeb.

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 3.dubna 2010 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 4.dubna 2010

10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President

Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

**Loretta Moravec
1-708-484-3162**

**Dolores Jacklin
1-630-968-1292**

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustil náš milovaný tatínek, dědeček, bratr, švagr a strýc, pan

Jan Juna

Zemřel v sobotu 6.února 2010 ve věku 82 let. Narodil se 22.května 1927 ve Stochově v Čechách.

V Americe žil více než 60 roků.

Byl známý jako stavitel, který v Chicagu a okolí vybudoval mnoho obytných domů a jiných budov.

Byl veteránem z Korejské války a jeho kamarádi – vojáci se s ním přišli důstojně rozloučit na poslední cestě.

Rozloučili jsme se s ním ve čtvrtek 11.února v pohřebním ústavu Švec a Synové v Berwynu a potom byly jeho tělesné pozůstatky uloženy na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v sobotu 13.března 2010 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli rozloučit a vzpomenou si na něho v modlitbě.

Eva M. Nieman, dcera s manželem Davidem a vnoučata Nick, Jessie a Kristina Nieman
John P. Juna, syn s manželkou Lisou
a vnoučata Samantha, Jillian a Jacqueline Juna
Mila Juna, sestra a synovci a neteře

Úmrtní oznámení

Oznamuje všem přátelům a známým, že Pánem života smrti byla povolána na věčnost naše milovaná maminka a babička, paní

Františka Uhlířová

Zemřela v den svých 91. narozenin 16.února 2010

Narodila se 16.února 1919.

Po komunistickém puči v roce 1948 odešla z Československa do exilu přes Londýn do Spojených států.

Po tragické smrti svého manžela sama vychovávala svého syna Jana.

Byla dlouholetou tajemnicí Velehradu – Česko-amerického kulturního střediska a spolupracovnicí Fr. Vojtěcha Víta OSB.

Po jeho smrti pokračovala ve vydávání Hlasu národa. Byla též funkciářkou mnoha dalších krajanských organizací:

Národního Svazu Českých katolíků,
Distriktního Svazu Českých katolíků,
Klubu domov,
České Národní Rady Americké
a dalších spolků.

Dlouhá léta vyučovala v České sobotní škole kardinála Berana.

Organizovala četné kulturní akce:

pikniky, besídky, katolické dny a další.

Svou celoživotní prací pomáhala udržovat mezi krajany v Chicagu české národní tradice.

Rozloučili jsme se s ní v kostele

Nanebevstoupení Páně v Oak Park, IL
v pátek 19.února 2010.

Pochována je na hřbitově Panny Marie Královny Nebe.

Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v sobotu 10.dubna 2010 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo se s ní přišli na poslední cestě rozloučit a v modlitbě si na ni vzpomenou s námi.

Jan Uhlíř, syn s rodinou

Upřímná vzpomínka

Letošního 29.března 2010 si připomeneme desáté výročí odchodu na věčnost naší drahé maminky a babičky, paní

Zdeňky Umlaufové

Zdenka Kadlček, dcera
Václav a Kathy, syn s manželkou
Jimmy, Lisa, John, Denise, vnoučata

Také vzpomínáme na jejího manžela

Miroslava Umlaufa,

který zemřel 3.dubna 1988

Miluš a Luboš, dcera s manželem
Jirka, syn

Luboš a Mirek, vnoučata

Mše svatá za ně bude obětována v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 17.dubna 2010 v 6.30 večer

Děkujeme všem, kdo si na ně v modlitbě vzpomenou s námi.

Srdečné blahopřání

11. března 2010 oslaví
významné životní jubileum paní

Anička Gattingerová

Milá Aničko, děkujeme Vám za Vaši obětavou
práci pro Českou misii v Chicagu,
zvláště při organizaci kulturních akcí,
garage sale a binga.

Do dalších let Vám ze srdce přejeme hojnost
Božího požehnání, mnoho zdraví – především, aby
Vám nohy zase dobře běžely po nedávném úrazu –
a vše nejlepší, co jen si v hloubi duše sama přejete.

K blahopřání připojujeme duchovní kytíčku modliteb.

*Fr. Dušan Hladík
a přátelé z České misie*

Hodně štěstí, zdraví ...

Happy Birthday, to you ...

Ze zasněžené Kanady
a olympijského Vancouveru
zalétá na Moravu do Rousínova

drahému příteli

Ing. Václavu Hlaváčovi

upřímné blahopřání

k 70. narozeninám,

kteří oslaví 31. března 2010

Vše nejlepší, dobrou pohodu,
duševní svěžest a
stálou radost v kruhu rodiny

do dalších let přeje kolega

John Novotný

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
zahajuje jarní činnost

v úterý 9. března 2010 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Na pořadu je recitační a filmové pásmo

VODNÍK

Ze sbírky „Kytice“ od Karla Jaromíra Erbena.

Po přednesu básně recitátorkami Věrou Rokničovou,
Vladimírou Williamsovou, vypravěčem Tony Jandáčkem
a hostem Hynkem Větríčkem v úloze Vodníka bude
následovat moderní filmová interpretace této známé balady

Přijďte se zaposlouchat do známých veršů a zpěvnosti
českého jazyka v Erbenově lidové tvorbě a zároveň porovnat
báseň v moderním filmovém pojetí jednadvacátého století.

Dobrovolný dar \$ 3.00

Pořádající výbor SVU Chicago.

Bolestná vzpomínka

*V těchto dnech si připomínáme, že je to již rok,
co odešel na věčnost můj milovaný manžel,
naš drahý tatínek, dědeček a pradědeček,
švagr, strýc, tchán, bratranec a kamarád, pan*

Prof. Stanislav Šmelhaus

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.
Dej mu lehké odpočinutí, Pane!

Marie Šmelhaus, manželka

Jana Conev, dcera s manželem Petko

Stan Peters, syn s manželkou Carrie

Helen Otčenášek, dcera

Vnoučata:

Kristina Kosyluk s manželem Robertem

Rianna a Michella Conev

Carolyn a Diana Peters

Nikole, Natalie a Angela Otčenášek

Anthony Jandáček, švagr s manželkou Carmellou

Petr Jandáček, švagr s manželkou Louise

Věra Wilt, švagrová

a ostatní příbuzní

Věřící ze západu Kanady vzpomínají na své Duchovní Otce

Před slovenským kostelem sv. Cyrila a Metoda
v New Westminster, B.C. nedaleko Vancouveru
obklopen svými ovečkami stojí uprostřed jejich pastýř

† Otec Svoboda.

Kéž mu Nebeský Otec odplatí věčnou odměnou
za dlouholetou starostlivost a péči o svěřené duše.

Pod zasněženými stromy uprostřed skupinky
věřících skromně stojí Otec

Mons. Josef Šach

Letošního 22. dubna oslaví své skutečně požehnané
91. narozeniny. I když svá léta nyní tráví na odpočinku
a potýká se stále se slabým zrakem, rozesílá svoje
povzbudivé dopisy do všech koutů světa.

**Milý Otče Josefe, Bůh Vám žehnej
ad multos annos!**

Fotografie, vzpomínku i přání zasílá

John Novotný, Nanaimo, B.C.

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

v měsíci dubnu plánuje opět

GARAGE SALE

Prosíme Vás o darování vhodných věcí:

Nábytek, židle, stoly, pohovky, postele,
skříně, šaty pro děti i dospělé,
hračky pro děti, domácí
a sportovní potřeby, kola
a další podobné věci.

Prozatím si věci ponechte doma,
v misií se budou shromažďovat asi týden před akcí.
Garage sale bude v Misijním domě v Ciceru.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace:

708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA KULTURNÍ AKCI

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

POMLÁZKOVÁ ZÁBAVA & KOŠT VÍNA

Velikonoční neděle 4.dubna 2010

od 12:00 do 7:00 večer

K tanci a poslechu hraje

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

Jako specialita se bude podávat Selský talíř
s domácí zabijačkou a pravými českými uzeninami.

Vstup \$ 10,- každý za to dostane

v plné hodnotě Chips na úhradu občerstvení

Při této akci proběhne

Výstava vín

a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve
nejpozději týden před akcí v České misii.

Bližší informace podá Fr.Hladík

708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

DEN MATEK

**Taneční zábava
na oslavu našich
maminek a babiček**

Sobota 8.května 2010 od 8:00 pm do 1:00 am

K tanci a poslechu hraje

KAPELA ALFA

Evžen Peroutka & Eliška Smetanová

Dobré jídlo a pití bude zajištěno.

Vstup \$ 10,-

JARNÍ TANEČNÍ ZÁBAVA

Sobota 17.dubna 2010 od 8:00 pm do 1:00 am

K tanci a poslechu hraje

**Slovenská skupina
ROLAND**

Jako specialita se bude podávat
Segedínský guláš s knedlíkem

Vstup \$ 10,-

PIKNIK NA DEN OTCŮ

Na zahradě České misie

Neděle 20.června od 12:00 v poledne do setmění

**Hrát bude několik
skupin mladých**

Domácí uzeniny, langoše, české pivo atd.

Vstup volný

Život za třicet stříbrných

se točí kolem peněz. Dnes světu vládou peníze! A máte-li jich dost, máte všechno.

„Všechno je to o penězích“, řeknou vám dnešní mladí lidé, ať začnete rozhovor na jakékoliv téma. Je až neuvěřitelné, kolik máme v naší české kultuře nejrozumnějších přísloví a lidových rčení na téma peníze. A přibývá jich! Lidé vám budou znovu a znovu tvrdit, že všechno

Peníze, peníze a zase peníze

Stali jsme se otroky peněz, zdá se, že nás pronásledují na každém kroku. Všechno vidíme a hodnotíme přes peníze. Když pak mnozí lidé přiznávají, že ani obrovské množství peněz jim nezajistilo šťastný a dlouhý život, říkáme si:

„To není můj případ. Já bych s tolika penězi hospodařil lépe.“ Ale ani miliony v bance nás neochrání před nečekanou přírodní katastrofou, před zhoubnou nemocí, před zradou „bývalých“ přátel. Mnozí si přesto cení svých peněz a svého majetku více než života druhých lidí. Žijí jen sami pro sebe, pro své sobectví.

Tragický příběh

Když mluvíme o penězích, možná se nám vybaví postava Jidáše. Příběh o něm je výstižně popsán v Bibli. Jidáš byl jedním z Ježíšových učedníků, byl svědkem jeho zázraků, které potvrzovaly, že Ježíš je Boží Syn. Nakonec jej však zradil. Za peníze.

Za velmi slušnou částku peněz. Naprosto jej omámila vidina

toho, co by si za ně mohl pořídit. Za třicet stříbrných ho prodal nepřítelům. Tak Jidáš „ocenil“ svého Mistra. Když pak viděl, jak Ježíše spoutali, odvedli a vydali vladari Pilátovi k odsouzení, hnulo se v něm svědomí. Příliš pozdě. Marně se ještě pokoušel zvrátit běh velikonočních událostí vrácením peněz. Pozdě volá: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“ Dobrovolně ukončil svůj život. Výčitky svědomí byly silnější než síla a moc peněz. Žel, i dnes mezi námi žijí ti, kteří jsou všeho schopni kvůli penězům.

Zásadní volba

Ježíš připustil Jidášovu zradu jen proto, aby naplnil vůli svého Otce v nebi. Nakonec potupně umírá na kříži, aby zaplatil za naše hříchy. Na místě, kde bychom měli být my, umírá On sám. Nebyli jsme vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo

zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. Je až neuvěřitelné, že Bůh tak vysoce ocenil hodnotu našeho života, když obětoval svého vlastního Syna.

Možná si v této chvíli řekneš: „A co já s tím? Nikomu jsem neublížil a nikoho jsem se o nic neprosil. Stačím si na svůj život sám.“ A půjdeš dál svou cestou. Rád bych Ti však připomněl, že podle Boží spravedlnosti jsme všichni hříšní. Nikdo není bez viny. Po smrti jsme odsouzeni k životu bez milujícího Boha, ve věčném trápení. Ale i pro Tebe platí: uvěříš-li, že Ježíš Kristus zemřel na kříži za Tvoje hříchy a přijmeš ho jako Pána svého života, budeš zachráněn pro věčný život v nebi. Je to jen otázka volby. Rozhodni se správně! Tvůj životní příběh může mít šťastný konec.

Z Brněnské tiskové misie

České bohoslužby v České misii v Chicagu

9415 Rochester Ave, Brookfield IL 60513

Pondělí	9:00 am
Úterý	7:00 pm
Středa	10:00 am (Setkání seniorů)
Čtvrtek	7:00 pm (Po mši adorace)
Pátek	7:00 pm (Před mší růženec)
Sobota	6:30 pm (S nedělní platností)
Neděle	10:30 am

VOLBY DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČR V ZAHRANIČÍ

KDY: čtvrtek 27. května a pátek 28. května 2010, od 14.00 – 21.00 hod.

KDE: na Generálním konzulátu ČR, 205 N. Michigan Ave., Suite 1680, Chicago, IL 60601

KDO může volit: čeští občané v USA

PODMÍNKY: registrace voliče ve zvláštním seznamu voličů osobně na generálním konzulátu či poštou do 16.00 hod. dne 18. dubna 2010 (Pro tento účel bude výjimečně otevřeno o víkendu 17. – 18. dubna 2010 od 8.00 do 16.00 hod.).

K žádosti je nutné doložit originál či ověřenou kopii dokladů potvrzujících:

1. totožnost žadatele (např. cestovní pas, řidičský průkaz)
2. státní občanství (např. český cestovní pas, občanský průkaz, osvědčení o státním občanství)
3. bydliště v konzulárním obvodu GK Chicago (např. řidičský průkaz, výpis z banky).

Kdo už byl zaregistrován při posledních volbách, nemusí se znovu registrovat. V případě nejasností volejte na informace generálního konzulátu.

TAKÉ MOHOU VOLIT: čeští občané, kteří jsou na krátkodobém pobytu v USA a budou mít **voličský průkaz** vystavený ve svém bydlišti v ČR

Upozorňujeme, že při vlastním hlasování se volič musí prokázat platným pasem nebo občanským průkazem České republiky! – Kdo tyto doklady nemá, může si nechat vystavit na Generálním konzulátu ČR Náhradní cestovní doklad, který pas nebo občanský průkaz nahradí. Informujte se na to s předstihem na generálním konzulátu.

Detailní informace o generálním konzulátu můžete získat na internetové stránce
www.mzv.cz/chicago, prostřednictvím e-mailu: consulate_chicago@mzv.cz nebo na tel. čísle:
312 361 1037, klapky 107 a 108

„Bílý mučedník“ P. Antonín Zgarbík S.J.

22. ledna 2010 uplynulo 45 let od smrti P. Antonína Zgarbíka S.J., který zemřel jako tzv. „Bílý mučedník“ - tedy následkem strádání a krutostí ve vězení - v roce 1965. Jeho spolubratr a kdysi jeho žák P. Josef Koláček S.J. z Vatikánského rozhlasu nám poslal „Imaginární interview“ s touto mimořádnou osobností české katolické církve.

P. Koláček: „Jsem tu na Velehradě už 40 let hrobníkem, ale ještě se mi nestalo, abych zahazoval vykopaný hrob bez nebožtíka“, říkal nám zkormoucený sedmdesátník opíraje se o lopatu zasunutou do hromady zmrzlé hlíny. Takhle, carissime pater, pošlapali komunisté Vaše poslední přání z věznice ve Valdicích, být pochován na Velehradě mezi spolubratry jezuity.

† P. Zgarbík: „To bylo postludium jejich zarputilé nenávisti vůči jezuitovi, a k tomu ještě tajemnému provinciálovi. Byla však živena jejich záští k Bohu, ke Kristu a k církvi. I po smrti jsem byl pro ně hroživým nebezpečím, jakoby cítili obvinění mlčenlivé většiny národa, že jsou moji vrahové. Nikdo to nahlas nevyslovil, ale zíralo to z pohledů, které jim vpalovaly Kainovo znamení. Už domluvený a povolený pohřeb z velehradské basiliky zhatili tím, že nevydali mou mrtvolu. Dobře věděli, jak se bleskově rozšířila po celé republice zpráva o mé smrti ve vězení. Měli dost špiclů a informátorů, kteří jim hlásili, kolik věřících, pro ně nepřítel komunismu, se chystá na můj pohřeb a jaká to bude manifestace proti režimu. A tak jste našli na vratech basiliky na Velehradě oznámení: Pohřeb se dnes nekoná!

P. Koláček: Uprostřed zasněženého hřbitova, nad vykopaným hrobem nás stálo asi 25 jezuitů, kteří jsme ranním autobusem přijeli z Brna doprovodit Vás na poslední cestě. Cítili jsme v zádech pohledy špiclů, jejich fotoaparátů i dalekohledů, ale věděli jsme, že už je to poslední zvůle, kterou si mohou vůči Vám dovolit. Překvapila Vás jejich zloba až za hrob?

† P. Zgarbík: Mival jsem podivnou jistotu, že se sem vrátím. Je to můj rodný kraj. Pán mě odtud povolal, abych ho následoval. Kousek přes kopec jsou skryty uprostřed chřibských lesů Jankovice, kde jsem se narodil a chodil do školy, ale i vyváděl pořádné klukoviny. Tam jsem okoušel, jak hořce chutná skýva sirotka, když tatínek za války padl na frontě. Já věděl, že se sem vrátím, že se tu setkám s už dávno zemřelou matkou i staršími sestrami, že můj hrob zúrodní tuhle pozeňnanou zem jako hrob pana faráře Cyrila Bati, který naši osiřelé rodině pomáhal, jak jen mohl, a nakonec rozhodl, že navzdory úděsné chudobě půjdu studovat do jezuitského gymnasia na Velehradě. – I když mě odváželi před několika měsíci z Popic od sestry znovu do valdické věznice a lidsky to vypadalo bezvýchodné, já věděl, že se tam vrátím.

P. Koláček: A proč jste musel zpět do vězení? To jim nestačilo pět odkroucených let, vaše ohrožené zdraví? Byl v tom plán na vaši likvidaci?

Kostel bývalého kartuziánského kláštera ve Valdicích. Roku 1782 byl v rámci josefínských reforem klášter zrušen a řeholníci vypuzeni a později zde císařská správa zřídila obávané vězení. Za komunistického režimu zde byli rovněž vězněni političtí vězni, mezi nimi i viceprovinciál jezuitů P. Antonín Zgarbík. V roce 1950 byl ve věznici mučen i P. Josef Toufar, farář z Čihoště, kde se zázračným způsobem pohnul při kázání kříž nad svatostánkem. Vězení dodnes funguje a patří k nejstřeženějším vězením v České republice.

† P. Zgarbík: Už při prvních výsleších – a ty trvaly tak od sedmi do deseti hodin; v noci se estébáci střídali – mi ten zlý – byli totiž dva: jeden uhlašený poměrně inteligentní, druhý měl na starosti řvaní, urážky, úder do stolu ale i úder do hlavy a pod žebra – řval do tváře: „Jestli se nepřiznáš, vyjdeš odtud nohama napřed.“ V jejich estébáckém žargonu to znamenalo – mrtvý na nosítkách. Pak při udílení trestu, většinou samotky – se to až monotónně opakovalo.

P. Koláček: Ale samotka je jeden z nejtěžších kázeňských opatření ve věznici. Co jste jim tak často prováděl?

† P. Zgarbík: Při výsleších – a bylo jich habaděj – ze mně nedostali ani nevymlátili informace, jež by jiným uškodily. Proto jsem byl zařazen mezi „úhlavní nepřítel socialismu“ a ti měli právo jen na mimořádná kázeňská opatření, šikany od dozorců ale i od kápů na pracovišti, zlomyslně vymyšlené

malé i velké tresty a ovšem samoty – tedy týdenní pobyt v betonové kobce, kde se vězeň ani nemohl narovnat, s jednou dekou a odstupuňovaným jídlem, to znamená hladem, krutým hladem, šířavým hladem. K tomu chlad, mráz pronikající až do morku kostí, a tma žaláře, bez jediné štěrbiny světla. Měl jsem už za sebou nacistický koncentrák v Terezíně, ale odtud jsem se vrátil jen strašně vyhublý, brzo jsem se dostal do kondice – a při zatýkání v Brně během bartolomějské noci z 13. na 14. dubna 1950 jsem byl zdravý jako ryba.

P. Koláček: Kvůli silným záchvatům astmatu, konečně komunisté vyhověli žádostem Vaší sestry Boženy a přerušili vám výkon trestu. Kdy jste vlastně dostal astma?

† **P. Zgarbík:** V říjnu 1960 bylo velmi sychravo. Na vězeňských celách jsme se klepali zimou. V chatrném vězeňském mundúru, špinavém a propoceném, jsme byli všichni snadnou kořistí chřipkové epidemie. Když jsem ji dostal já, došla ve věznici zásoba léků a tak my zbývající nebyli nijak léčeni. Leckteří se z ní po týdnu dostali, u mne se však vyvinul těžký zápal plic. Opět léčení bylo spíše symbolické a tak po nějakém týdnu jsem dostal první astmatické záchvaty, při nichž jsem se téměř dusil. Když mě sestra Božena mohla po prvé navštívit v žaláři, zhrozila se nade mnou. Téměř jsem nemohl mluvit a popadal jsem dech. Při podávání ruky mi zkoušela tep a bylo jí jasné, že mám horečku. Zhrozila se, že mě s takovou těžkou nemocí nechají chodit a pracovat. Po návratu domů psala žádosti na všechny strany, pak i osobně si zajela do Ostravy, na krajský soud, do Prahy na ministerstvo spravedlnosti, a podala žádost o mé propuštění i prezidentu republiky. Nikdy nedostala odpověď. Až mé neustávající záchvaty přiměly vedení věznice přeložit mě z těžkého žaláře na Mírov, kde vládl mírnější vězeňský režim. Avšak ani tam se mé astma nelepšilo. Obavy, že bych jim zemřel ve vězení, že by ze mně udělali mučedníka, je asi přiměly, že mi udělili přerušeni trestu a já se mohl odebrat k sestře Boženě do Popic, na Jižní Moravě. Její manžel byl tam předsedou JZD a to snad také zavázilo při jejich rozhodování.

P. Koláček: Jak to, že Vás, carissime pater, tak brzo odveklí zpátky do žaláře?

† **P. Zgarbík:** Díky klidu domácnosti sestry Boženy, její neuvěřitelné péči a také lékům, které sehnala z Rakouska, se můj zdravotní stav zlepšil. Měl jsem stále záchvaty astmatu, ale byly stále řidčeji a mohl jsem docela dobře dýchat i chodit do polí – i tam jsem byl sledován špicly – Z věznice neustále chodily dotazy na okresního lékaře v Hustopečích, jak jsem na tom zdravotně. Cítil se pod dohledem StB a ohrožen a snad proto na dotaz v listopadu, napsal diagnózu: Nemoc je nevyléčitelná, ale ně smrtelná. To rozhodlo. Do týdne mě odveklí zpět do věznice. Přechod z domácího vyhřátého prostředí do studených cel věznice na Mírově pak dokončil jejich likvidační práci. Po mé smrti setra Božena poslala tomu lékaři mé parte s ručně připsanou jeho diagnózou: Nemoc je nevyléčitelná ale ne smrtelná! Za rámeček si ji asi nedal. Stačil měsíc a půl po stoupajících astmatických záchvatech jsem se pak udusil 22. ledna 1965.

P. Koláček: Váš prorocký výrok na studentských exerciciích v srpnu 1946 – já byl tehdy sextán – rozhodl mé řehol-

ní povolání. V kapli exercičního domu na Stojanově zazněla vaše slova: Moji drazí, brzo nadejde doba, kdy bude církev krutě pronásledována, ale vždycky se najdou blázni pro Krista, kteří ho navzdory všemu budou následovat. V té chvíli jsem se rozhodl: „Já budu tím bláznem!“ – Odkud takové jasné poznání a vnitřní klid tváří v tvář dramatické budoucnosti?

† **P. Zgarbík:** To vše je ovocem poslušnosti, i když se vám to nezdá. Dobrý jezuita už od prvních exercicií hledá a snaží se dokonale plnit Boží vůli, Nezapomíná na Velkého Řeholníka, kterému se nevymkne z ruky ani ty nejzapeklitější situace. Prostě je řídí mocí své lásky a milosrdenství k Bohu a konečnému cíli a tím je Boží sláva. Já ji zakoušel během dramatických zvratů svého řeholního života. Po noviciátu na Velehradě jsem byl poslán na studium filozofie do Lublinu v Polsku, pak zpátky na Velehrad, abych dělal studentův prefekta. Na teologii jsem byl poslán do Maastrichtu v Holandsku ale po roce, když už byla světová válka na spadnutí, nás provinciál povolal zpět. Zbývajících tři roky teologického studia jsem absolvoval na Hostýně. 5. července 1940 byla brněnská katedrála světem mého kněžského svěcení. Do slavné primice v rodných Jankovicích zaléhaly hrůzy 2. světové války, hrozba koncentráků, výslechů na Gestapu, hrůzy Heydrichiády se stouply před námi poprav a dalších slasti nacistických okupantů. Ústřední mariánské svatyně na Svatém Hostýně, kde jsem po ukončení noviciátu byl poslán do formace mladých řeholníků, dokud jsem neodvedl na práci do Reichu byl poměrný klid. V roce 1944, kdy už visela ve vzduchu porážka Hitlerovského Německa jsem byl jmenován superiorem u sv. Ignáce v Praze. Navzdory tomu jsem byl spolu s našimi studenty teologického studia zatčen a odsouzen do koncentráku v Terezíně. 11 měsíců stálo, než jsem se dostal zpět na Velehrad, kde jsem dělal jak rektora koleje tak noviciátního mistra.(1947-1948).

P. Koláček: A právě tam jsem se s vámi, carissime pater, poprvé setkal po druhé. Na počátku července jsem u vás dělal „examen“ pro přijetí do Tovaryšstva. Ostatní tři examinátoři se zaměřovali více na apoštolské možnosti a cíle. Vy jste mě spíše odrazoval. Vrylo se mi do paměti vaše varování: „Uvědomte si, že komunisté budou pronásledovat církev (Bylo to ani ne pět let po komunistickém státním převratu) a jezuité budou první na odstřel!“ – Jako při stolním tenisu jsem mu tenhle míček bravurně vrátil: „S tím počítám“. Tehdy Vám přeletěl přes rameno lehký úsměv. Viděl jste už tehdy, co mně čeká?

† **P. Zgarbík:** Neviděl, jen tušil. A ten lehký úsměv. Tenhle úsměv vyvolala vzpomínka na můj noviciát. Po několika konferencích P. magistra o jezuitských mučednících v Japonsku, zejména o té misijní výpravě 30 noviců a scholastiků po zničení ostrovů francouzskými hugenoty korzárů přepadení, umučení a naházení do moře. To jsem v těch dnech byl tak nadšen, že jsem div nenastavoval hrud' mečům a kopím po myslných katů. Pak jsem dostal pořádnou chřipku a upadl do takové neútechy, že jsem div neodešel z noviciátu. Tahle vzpomínka rámovala Vaše slova: S tím počítám. – I když

jsem měl za sebou 11 krutých měsíců v koncentráku v Tereziánské pevnosti, kojil jsem se nadějí, že „naši lidé nejsou schopni takových krutostí a nelidskostí. Už v Želivě, kde proměnili premonstrátský klášter na koncentrák pro představené se zvláště tuhým režimem, jsem vídal i zakoušel na sobě, že naši lidé – tedy Češi – jsou schopni stejných krutostí jako Němci, ne-li horších. Po zrušení lágru v Želivě, v roce 1956 nás přesunuli do Králík. Komunisté vytvořili z mariánského poutního místa koncentrák pro řeholníky, kteří museli pracovat jako dřevorubci, dělníci v kamenolomech, orat na polích a s primitivní mi nástroji, motyky, vidle, lopaty, krompáče, obdělávat půdu zanedbaného statku. Do tohoto mozočnatého, mnohým potem a námahou zalévaného farmářského poklidu spadla zrada.

P. Koláček: Máte na mysli Vančuru?

† P. Zgarbík: Trnu nad tím, když se mi vynořuje úzkost, jak si to ten nešťastník odpoví před Pánem, jak ho strašně bude tížit, že zradil důvěru a byl ochoten pro hrst výhod od komunistického režimu uvrhnout do vězení desítky spolubratří, ponořit je do takového moře utrpení, strádání a ponižování.

P. Koláček: My v Brně jsme se o tom jen útržkovitě dovídali až po ostravském soudu, který vám vyměřil 16 let žaláře.

† P. Zgarbík: Z mlh a dusné atmosféry podzimu 1960 se vynořovaly obrysy těch škod, které Vančura napáchal. On sám byl vězněn v nejtvrdějším komunistickém žaláři v tereziánské pevnosti Leopoldov na Slovensku, kde byli věznění biskupové, provinciálové, opati, profesori teologie a vůbec „špičky“ katolické církve. Jako tvrdě vybojované řeholní povolání proti vůli rodičů ateistů a komunistů Vančuru mnozí obdivovali. Svou inteligencí, hovorostí a hereckým nadáním dokázal pozvedat náladu leckterým smutným, či malomyslným spoluvězněm. Asi po roce mu ohlásili, že bude propuštěn na svobodu. Jak český jezuitský provinciál P. Šilhan tak slovenský P. Srna toho chtěli využít, aby přinesl jejich směrnice a pověření jezuitům „v terénu“. Provedl všechno podle jejich pokynů, ale také to udal StB a krátce nato byli všichni zatčeni a odsouzeni v loutkovém procesu v Ostravě. Nepadaly sice tresty jako v padesátých letech, kdy P. provinciál Šilhan dostal 25 let těžkého žaláře a ostatní jen o něco méně. Sazby, rozhodnuté předem komunistickou stranou, byly od 16 do 8 let žaláře za velezradu – tak ve své zločinné hantýrce kvalifikovali snahu žít řeholním životem i v rozptýlení.

P. Koláček: Po těch dvou osobních setkáních mi Pán nedal se s vámi setkat, ba ani při poslední cestě ke hrobu. Když jsem přišel do noviciátu na Velehradě, Vy jste už byl rektorem v Brně. Když nás všechny zatkl a odvěkl do koncentráku v Bohosudově, Vás přísně hlídali v Želivě, a pak na Králíkách, když jsem už pracoval v Brně jako pomocný dělník. Vy jste putoval z věznice do věznice: Ostrava. Valdice, Mírov. A nakonec ani na velehradském hřbitově jsme se nemohli setkat. Marně jsem v tom hledal nějaký záměr.

† P. Zgarbík: A přesto je v tom božská ruka Velkého Režiséra dějin a lidských osudů. Tím více jsme se setkávali v Kristu, ve vzájemných modlitbách a při každé mši svaté. Nebeskou poštou jsme měli necensurovaný styk v každé bo-

lesti, diskriminaci, a ponižování. Právě tehdy se naplňovalo to, oč jsme prosili Pána v exerciciích, „abychom byli chudí s chudým Kristem... tupení s Kristem, potupeným... abychom byli považováni za pošetilce a blázny pro Krista, protože on byl jako první za takového považován. Ještě bych trochu aktualizoval: aby nám bylo spíláno do velezrádců, válečných štváčů, špiónů Vatikánu, zaprodanců amerického imperialismu, atd. A pak se nesmí zapomenout na vnuknutí Ducha svatého, které uskutečnili a rozšířili naši kněží v komunistických věznicích v padesátých letech. V 21 hodin večer se modlit jeden za druhého, věznění za ty venku a naopak a kněží pak posílali všem požehnání. Když P. Feřt z české sekce a P. Polčín ze slovenské dostali o tom zprávu, přednesli ten návrh vedení rozhlasu. Idea byla okamžitě přijata a provedena. Bylo pro nás ve věznicích ale i u propuštěných na svobodu náramně útěšné, když tuhle praxi převzal i Vatikánský rozhlas. Začínal pak ve 20,45 hodin růžencem a v 21 hodin kněz uděloval se všemi uvězněnými a umlčenými spolubratry na všech vlnách rozhlasu požehnání.

P. Koláček: Te Deum zpívané několika tisícovým zástupem při vašem pohřbu v Jankovicích bylo pro nás znamením časů, poselstvím, že Pán začal oslavovat svého věrného služebníka.

† P. Zgarbík: Malicherná až směšná snaha církevních tajemníků oklestit můj pohřeb na prosté uložení do hrobu se stala bumerangem. Původně byl můj pohřeb stanoven a řádně povolen na 26. ledna 1965 na Velehradě. Pak se lekli ohlasu té zprávy a množství lidí, kteří se rozjeli na můj pohřeb. Pohřební služba nesměla vydat rakev a rekviem muselo být odvoláno. Až 29. ledna brzo ráno se moji příbuzní díky dobrým železničářům dověděli, že moje rakev je ve vagónu ve Starém Městě a že bude autem dovezena do Jankovic a že komunisté vydali příkaz, že se pohřeb musí konat 29. ledna 1965 v 10.30 hod. Byl povolen pouze jeden kněz, bez pluviálu, jen se štólou, bez ministrantů, bez svěcené vody, kadidla a svíček, bez kapely, bez zpěvu žalmů, bez kříže v čele průvodu. Za několik hodin se zpráva rozlétlá po okolních vesnicích a městech a kdo jen mohl tak došel nebo dojel. Ač byl pátek, pracovní den, shromáždilo se přes tisíc mužů, nepočítaje ženy a děti. Sotva se hnul průvod od kostela ke hřbitovu, celý zástup spontánně – nikým to nebylo organizováno a domlouváno – zanotil „Bože chválíme Tebe“ a během čtyř slok zpěv sílil a sílil, že to bylo slyšet – jak dosvědčovali místní – až na Velehrad. Smutek, strach, malomyslnost, beznaděj zmizely, povstávala plnokrevná hrdost, vědomí, že jsou svědky na pohřbu mučedníka, bílého mučedníka, který se narodil v jejich vesnici, v této zemi, na Moravě. Už jsem jim nemohl žehnat jako při primici, ale za to jsem v nich každým krokem, kdy se má rakev blížila ke hrobu, zažíhal opojnou jistotu, kterou jsem dosvědčoval svým životem i smrtí. Zvěstoval jsem jí: „co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy nepomyslel, to Bůh připravil těm, kteří ho milují (1 Kor 2, 9).

MLADÝM

Znovu objevit společné stolování

Společné stolování má pro člověka velmi silnou symboliku. Jedná se o jedinečný, svým způsobem posvátný okamžik, ve kterém se materiální gesto jídla stává gestem spirituálním: neživí se pouze tělo, ale také - a snad především - i duch.

Maminka jako obvykle zavolala z kuchyně: „K obědu!“ Manžel, který četl noviny, a dva synové, kteří se dívali na televizi a poslouchali hudbu, se hlučně posadili ke stolu a nedočkavě zašermovali příbory. Maminka přišla. Namísto obvyklých voňavých brambor však na stůl dala hromádku sena. „Cože?“ řekli tři muži, „Copak ses zbláznila?“ Maminka je přeměřila pohledem a prohlásila sladkým hlasem: „Co se divíte? Vy jste si něčeho všimli? Dvacet let pro vás vařím a za celou tu dobu jsem od vás neslyšela ani slovo, z něhož bych pochopila, že nejíte seno.“

Ve všech lidských kulturách je společné stolování znamením slavností. I v našich životech se velké události vyznačují zvláštními obědy nebo večeřemi.

První svaté přijímání, svatba, a dokonce i pohřeb jsou v mnohých částech světa ozvláštněny jídlem, které je jiné než obvykle a kterého se účastní ti nejbližší. Stejně je tomu při promoci, oslavě vítězství ve sportu nebo návratu přátel ze zahraničí. Společné jídlo vytváří oslavu a činí z ní určitý obřad. I proto se vyznačuje určitými „zákonitostmi“ a „etiketou“, které ho obohacují.

Byly doby, kdy to v rodinách bylo běžné. Jedna paní s lítostí vzpomíná: Jedna z nejživějších vzpomínek mého dětství se váže k momentu, kdy se tatínek o půl sedmé večer vracel

z práce. Zvonil tak dlouho, dokud mu někdo nešel otevřít. Byla to pro nás taková hra. Obvykle jsme byli v kuchyni nebo se dívali na televizi. Když jsme uslyšeli zvonek, všichni jsme nadšením. Hnali jsme se po schodech, otevřeli domovní dveře a tatínek nám řekl: „Jak to, že vám to tak dlouho trvalo?“ To byl nejhezčí moment dne. A ještě ji vzpomínka na něj mne provází. Ukazuje, co pro něj bylo skutečným každodenním obřadem: večeře. Všichni jsme spolu posadili ke stolu, on položil mamince ruku na rameno a řekl: „Víte, že máte tu nejúžasnější maminku na světě.“ Byla to věta, kterou ráda slyšela každý večer.

I dnešní rodiny, vyznačující se roztěkanými zběsilými rytmy, neslučitelnými časovými rozvrhy a odlišnými pojetími a mentalitami, musí nalézt, nakolik je to možné, **posvátný čas pro společné jídlo**. Může se to stát tlukoucím srdcem rodinné výchovy, momentem intenzivního společenství, tedy nesmírného štěstí, protože se skládá z mnoha důležitých věcí. Jedná se o čas, který musí všichni respektovat jako důležité a radostné setkání.

Na jeho přípravě se musí podílet každý; je to gesto služby a pozornosti vůči ostatním. Malé věci, jako třeba pěkně složené ubrousky, urovnané příbory a talíře, květina na stole, svíčka - to vše vypovídá o něžnosti tohoto okamžiku. Může to být moment skutečné účasti: neexistují číšníci nebo služky. Způsob oblečení a chování musí prostě a bez prázdné okázalosti vyjadřovat úctu jedněch ke druhým. Děti se například rodičů naučí „být u stolu s druhými“, což bude důležité pro jejich společenský život.

Společné jídlo přirozeně vede ke společenství: sdílení stejného jídla v člověku probouzí sdílení života. Obvykle spontánně vytvoří radostná atmosféra a snadno přejde v rozhovor. Je na rodičích, aby vytvořili klima autentického sdílení a svým příkladem tak učili děti důležitosti komunikovat a vzájemně si naslouchat. Jedním z nejkrásnějších momentů je hra „Co se dnes stalo?“

Malé děti s rodiči rády vzpomínají na to, co se stalo během dne, co dělaly nebo koho viděly. Klidně se posadit a vypoví si, dává celému dni význam a důležitost. Hovoří se o věcech, na které by se jinak zapomnělo, a všechny ty každodenní maličkosti od nálezů broučka pod listem až k návštěvě babičky se tak prožívají znovu a stávají se důležitými. Pokud jsme během dne měli i obtížné momenty, kdy děti neposlouchaly nebo jsme se rozzlobili, často je důležité vzpomenout i na tyto věci. Musíme to však učinit tak, aby to znovu nevzbudilo hněv nebo aby se tím děti necítily kárány. Pro děti je zdravé pochopit, že i když nás hodně rozzlobí, potom všechno pomine a náš vztah k nim to nepokazí. Večeře nebo slavnostní oběd se pro tátu a mámu mohou stát důležitým momentem pro předávání hodnot, hodnocení myšlenek. Občas je třeba zajít na jídlo mimo domov - jít s manželkou s manželem, nebo rodič s dítětem. Je to nejlepší způsob pro nové posílení vztahů. Nakonec i Ježíš řekl učedníkům ty nejdůležitější věci během oběda nebo večeře. Konečným cílem křesťanského života je „věčná hostina“.

Bruno Ferre

Salesiánský magazín 6/2010

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Nechtěl jsem, aby se na to, co komunisté prováděli, někdy zapomnělo

Rozhovor s Lubošem Hruškou o Meditační zahradě a Památníku obětem zla v Plzni

Luboš Hruška vypráví

V letech normalizace vše srovnali buldozerem a přestali zde vězně pohřbívat.

Čím jste začal přeměnu ovocného sadu?

Po práci jsem se učil roubovat a řízkovat keře a jehličiny. Postupně jsem si vytvářel představu, jak celou zahradu uspořádat. Sad jsem musel nejprve zlikvidovat.

Vaší původní představou bylo vytvořit ze zahrady památník obětem komunismu. Později jste se rozhodl rozšířit tuto ideu na památník obětem veškerého zla. Co vás k tomu vedlo?

Nejdříve jsem skutečně myslel na památník obětem komunismu, protože jsem ten jejich bejčák poznal na vlastním těle. Když jsem si však uvědomil, že s námi sedělo nescíslné množství hrdinů z druhé světové války, z nichž někteří bojovali už v legiích první světové války a jiní zase ve třetím odboji, změnil jsem to na Památník obětem zla.

Proč jste se rozhodl pro podobu křížové cesty?

Už kdysi na Bytízu pracoval se mnou v dole jeden slušný chlapec, civilista. Jmenoval se tuším Bernard. Ten mi donesl nádhernou sošku Krista, který padá pod křížem. Koupil ji na Svaté Hoře, v sousedství lágrů, a později ji dopravil i mé mamince jako památku ode mne. Mám ji vystavenou dodnes jako vzpomínku nejen na moje vězení, ale i na maminku a její utrpení. Tehdy na Bytízu jsem si uvědomil, že každý z nás, ať jsme nebo nejsme věřící, neseme životem svůj kříž. Každý máme nějakou starost, nějaké trápení, se kterým se musíme vyrovnat. Když ne dnes, tak zítra, a když ne my, tak naši rodiče, děti, přátelé. Patří to k životu. Přál jsem si, aby zahrada přispěla k tomu, že se s tím smíříme. Abychom ten kříž brali jako zkoušku, ve které máme obstát. Abychom ho poctivě, důstojně a s pokorou donesli až k tomu poslednímu soudu. Proto jsem se rozhodl udělat památník symbolizující křížovou cestu. Postupně jsem vysázel všechny své výpěstky do takové formace, aby zde mohly stát sochy či obrazy křížové cesty.

Unikátní pískovcové sochy jsou dílem akademického sochaře Romana Podrázského z Příbryslavi. Proč jste si vybral právě jeho?

V Plzni sloužil františkán páter Michal, civilním jménem František Pometlo. Mladý muž, se kterým jsme si brzy padli do oka. Stal se mým přítelem i duchovním rádcem. Přišel s nápadem pojmut křížovou cestu podle evangelií. Ta se opírají o události posledních Kristových dnů tak, jak je zaznamenali evangelisté. Začínají Zeleným čtvrtkem - Poslední večeří Páně a končí XIV. zastavením - Vzkříšením, tedy Zmrtvýchvstáním. Jednou jsem Michala vezl do Příbryslavi, odkud pochází. Při té příležitosti mne dovedl do ateliéru svého přítele Romana Podrázského. Přestože to byl akademický sochař, jako věřící měl s režimem stále velké problémy. Nebyl totiž ochoten dělat rudé hvězdy, milicionáře, bagry a podobnou tvorbu, ke které byla většina umělců té doby nucena. Nechtěli ho proto přijmout do svazu výtvarníků, a tak nedostával téměř žádné zakázky. Moje myšlenka se mu zalíbila. Brzy přijel na pozemek omrknout situaci a od té doby se vracel každý rok. Mezitím se zahrada stále více přibližovala mým představám. Asi po čtyřech letech jsem dostal od Romana dopis: "Bude se křížová cesta dělat, nebo ne?!" Na to jsem čekal, protože jsem si sám nemohl finančně dovolit objednat u akademického sochaře takový projekt. Hned jsem odepsal: "Roman dělej!" Situaci znal, jednotlivá zákoutí pro zastavení byla dána, a tak začal pracovat. Celé dílo tvořil celkem pět a půl roku. Asi po roce jsme s páterem Michalem do Příbryslavi znovu zajeli. Roman už měl dvě plastiky hotové. Když jsem viděl první z nich - dnes se to už nestydím říct - zhrozil jsem se. Jednak rozměrů, protože jsem čekal něco malého a najednou jsou tady skulptury z hořického pískovce v životní velikosti, jednak formy. Roman začal pátým zastavením - Bičováním, kde

Kdy vás napadla myšlenka vybudovat památník obětem komunismu?

V kriminále na samotkách. A zrála později na společné cele, když jsem si uvědomil, co se tady se mnou a kolem mne děje. Slíbil jsem si, že jestli to přežiju (desítkám vězňů se to nepodařilo) a vrátím se domů živý, pak z ovocného sadu mého otce udělám památník těmto obětem, obětem komunismu. V leopoldovském likvidačním táboře zemřelo na následky nelidského zacházení mnoho vězňů. Mnozí z nich byli známí i z veřejného života: politik Rudolf Beran, redaktor Vladimír Šis, slovenský generál Jozef Turanec, řeckokatolický biskup bl. Pavel Gojdič, prelát dr. Josef Čihák, pplk. Jakub Koutný, škpt. Franta Outrata, pplk. Stanislav Adam a další. Byli pochováni na vězeňském hřbitově "za štrekou", jak tam říkali bachaři. Bylo to pusté, smutné místo v polích za železniční tratí v sousedství pevnosti. Tady dozorcí nechali doslova "uklidit" mrtvého do vykopané díry bez obřadu, bez pozůstalých. Hroby se označovaly kůly s číslem. V roce 1968 byly doplněny jmény mrtvých.

dva ošklivé (já tomu říkám debilní) ksichty srážejí Krista k zemi. Mně se to opravdu nelíbilo. Teprve po nějaké době jsem pochopil: To nejsou ti dva římsští vojáci, kteří okupovali Judeu, to jsou i nacisté či esesáci, to jsou i bolševici a bachaři, kteří do nás tloukli. Jsou to všichni ti pohůnci, kteří slouží násilí. Jsou to reprezentanti všech totalitních režimů. A jelikož Roman dělal toto dílo asi v roce 1986, tedy v době hlubokého komunismu, je to i jeho protest proti násilí. Říká tím: Když se primitiv chopí moci, vždycky ji zneužije! Když jsem k tomuhle dospěl, stala se mi socha jednou z nejoblíbenějších.

Zahrada se postupně měnila v okrasnou. Dlouhá léta jste s pomocí svého otce, manželky a dětí plel, sázel, prořezával, řízkoval, dřeviny zaštipoval a připravoval prostředí pro jednotlivá zastavení. Co pro vás bylo nejobtížnější?

Pro několik málo lidí to bylo práce až dost. Proto jsme museli hospodářství postupně opustit, a dokonce kus zahrady (asi třináct arů) prodat. Mohli jsme dělat jen to, na co nám naše síly stačily. Tehdy jsem se naučil trpělivosti. Nelámat věci přes koleno. Když něco nutně chci vyřešit, počkám. Měsíc, rok, dva. A najednou se to vyřeší samo. Osud vám například přihrává člověka, který situaci, s níž jste si dosud naprosto nevěděli rady, zvládne s přehledem. Ukázalo se, že čtrnáct plastik by bylo na poměrně malou zahradu příliš. S Michalem jsme přemluvili Romana, který se mezitím stal i mým přítelem, aby udělal 14 zastavení ve 12 plastikách. Proto máme dvě dvojzastavení, vždy se dvěma vytesanými kříži. Velkým problémem bylo dopravit sochy z přibyslavského ateliéru do Plzně. Ale i to se nakonec díky pochopení a pomoci několika lidí podařilo. Plasty jsme přivázali a stavěli už od roku 1987. V Doudlevcích to vřelo: "Kdo nám to tady vozí svaté?!" Kdo nám to kazí děti?!" Poslední sochu jsme usadili v roce 1991.

Vášim přáním bylo, aby areál sloužil veřejnosti. Proto jste jej v roce 1995 předal plzeňskému biskupství?

Ano. Značná fyzická námaha mi dělala stále větší potíže. Začal jsem hledat vhodného správce. Jedině plzeňské biskupství bylo ochotno v předávací smlouvě zaručit, že tento areál bude vždy sloužit myšlence, pro kterou jsem jej vytvořil. Proto jsem mu po dohodě s Radou města Plzeň meditační zahradu předal. Památník jsem chápal jako prostor, kde ať přijde kdokoli - zdravý, nemocný, mladý, starý, věřící,

nevěřící - může se posadit a popřemýšlet. Pokud možno sám o sobě. My máme tendenci říkat: ten soused je darebák, ten dělá to a to. Ale sami máme také nějakou tu chybu, která by šla odstranit. Proto mám radost, že lidé skutečně přicházejí. Třeba sem vstoupil mladý nervózní muž s kufříkem. Na první pohled podnikatel. Prý - můžu se tu chvíli projít? Za hodinu přišel a říká: "Jsem vám tak vděčný, potřeboval jsem si trochu pročistit mozek."

Meditovat znamená naslouchat vnitřnímu hlasu. Zaznamenal jste už, že by zahrada přispěla ke konkrétní změně člověka?

Znám nejeden případ, kdy zahrada člověka oslovila a přispěla ke změně jeho myšlení. Pracovali jsme tu s Jirkou Kutkem a občas nám pomáhali i dobrovolníci. Přesto jsme na práci nestačili. Když paní primářka MUDr. Helena Škopková nabídl, že nám její klienti z protialkoholní léčebny v Dobřanech pomohou, uvítali jsme to s radostí. Pracovali jsme společně a za několik dní udělali velký kus práce, například vyčistili rybník, na který jsme si sami s Jirkou netroufli. Naši pomocníci byli zprvu uzavření. Postupně se začali uvolňovat a rozpovídali se. Při práci jsme prodiskutovali nejedno téma, alkohol a problémy s ním spojené nevyjímaje. Nakonec byl v léčebně zájem o práci na zahradě tak intenzivní, že ji paní primářka ordinovala za odměnu. Nedávno přišla stará paní a děkovala mi za svého syna, který se prý velmi změnil. Zanedlouho přijel na návštěvu i on, jeden z těch, kteří sem přicházeli z léčebny. Dnes je z něho úplně jiný člověk, hluboce věřící, vyléčený z alkoholismu. Zahrada mu prý velmi pomohla. Takové skutečnosti člověka potěší.

Dospělí posluchači vaše vyprávění obvykle napjatě sledují. Přicházejí však také děti. Jaké s nimi máte zkušenosti?

Pokud jsou to zejména mladší děti, ty se procházejí po zahradě samy. Bohužel, je třeba po nich často sbírat papírky. Neznamená to tedy, že když máme demokracii, umíme v ní žít. Rodiče se jí musí nejdříve sami učit, aby k ní mohli vychovávat své potomky. Například jde klouček a jednou rukou jen tak mimochodem sdrhne list z celé větve vzácného japonského javoru. Rodiče nic. On neubližuje vědomě, on si hraje, ale dospělí jsou nevědomí. Až si uvědomíme, že naším nezastupitelným posláním je především dobře vychovávat své děti, pak bude tento národ na dobré cestě.

Začátkem a koncem školního roku jsou častými hosty žáci a studenti. Dokáží vaše vyprávění zaujmout i je?

Někdy slyším, že je mládež zkažená. To si nemyslím. Mládež je taková, jakou táta s mámou a okolní prostředí vychová. A jsou mezi mladými velmi slušní lidé. Vždycky se jim snažím trochu přiblížit novodobou historií. Oni toho moc nevědí ani o druhé světové válce, natož o komunismu padesátých let. Když začnu devítatřicátým rokem, kdy naši lidé z republiky utíkali, aby bojovali proti nacistům a Sověti je už na území Polska zajali jako zločince uvěznilí v dalekých gulagách, je vidět, že je to pro ně něco úplně neznámého. A když teprve začnu vyprávět, co v Sovětském svazu tihle vězňové zažili, jak živořili špatně oblečení v krutých mrazech, s kusy starých pneumatik přivázaných hadry k nohám místo bot, jak spali na holé podlaze, nelidsky dřeli tajze při těžbě dřeva, jak se z hladu dopouštěli kanibalismu na mrtvých, tak děti poslouchají, ani nedutají. Když budou naše děti tuhle historii znát, nebudou se umět podobným nebezpečným idejám bránit.

I mnoho let po revoluci se zdá, jako by některé etické hodnoty v naší společnosti stále chyběly. Čím byste je posílil vy?

Kdykoliv ušetří vláda peníze, měla by podle mého názoru v první řadě investovat do dětí, do školství, do výchovy, do vzdělání. To je jediná cesta. Myslím, že chyba, že po Listopadu důsledně neinvestujeme na výchovu. Aspekt morálky, který je strašně důležitý, jde ruku v ruce s vzděláním. Růst národní ekonomiky bez duchovní obrody pro rozvoj státu nestačí. Mladí lidé mají dnes skvělou šanci učit se jazyky, vyjet do světa a získat zkušenosti. My potřebujeme, aby se orientovali v různých problémech a znalosti pak uplatnili opět doma. Také aby byli samostatní rozhodnutí. Že jim možná bude ze začátku chybět moudrost? Nevadí, ta se dostaví s zkušenostmi a věkem.

S oblibou říkáte, že toto je zahrada odpuštění. Kdy jste dokázal odpustit vy?

Nedávno se podobně zeptalo jedna mladá děvče. Přijel sem zájezd asi šesnáctiletých dívek - kadeřnic. Hihňaly s červené nehty, modré vlasy, minisukny. Kantorky mne varovaly: "Prosím vás počítejte s tím, že nebudou mít o nějaké povídání velký zájem." Říkám, děvčata

kteřá nechcete poslouchat, běžte se třeba houpat na naši houpačku. Zůstala všechna. Začal jsem jako obvykle vyprávět o tom, proč zahrada vznikla a jak jsem díky bolesti a utrpení dospěl k víře. A za chvíli jsem žasl. Přestaly štěbetat, zpozorněly a ejhle, za chvíli padaly otázky, které bych ani nečekal: "Pane Hruško, a vy jste jim odpustil?" To je přece neklamný důkaz, že to dítě přemýšlí, že poslouchá. "Takové hrůzy jste prodělal a tohle je zahrada smíření, odpuštění, proč?!" My všichni vězňové jsme pochopitelně komunisty nenáviděli. Když někdo do vás buší, aniž byste mu něco udělal. Když vidíte, jak v Leopoldově před vašima očima zabijí nevinného člověka, třeba tak, že mu vezmou čepičku, hodí ji na ostený drát a nařídí: "Koukej to sebrat!" A pak ho stráž z věže odpráskne jako psa a zapíše: "Zastřelen na útěku!" Když sami dostanete bejčákem jako ve středověku jen proto, že si dovolíte oslovit bachaře jménem, nemůžete je milovat. Je přirozené, že je začnete nenávidět. Ta hrozná nenávisť pak člověka nesmírně deformuje. Když jsem se vrátil z kriminálu, věnoval jsem zahradě stovky hodin. Měl jsem při tom čas přemýšlet, modlit se, povídat si s Kristem. Docházel jsem při tom k mnoha novým závěrům. Přesto mi trvalo deset roků, než jsem se zbavil nenávisť. Ale když se mi to podařilo, věřte nebo ne, pocítil jsem obrovské osvobození duše. Měl jsem dojem, že jsem se znovu narodil.

Jak se vám to podařilo?

V prvé řadě je třeba chtít, protože bez vůle se nic nevyřeší. A pak naslouchat a přemýšlet. Dětem jsem od malička říkával: Když si večer lehnete, než usnete, přemýšlejte, co jste za ten den udělaly dobrého a co se vám naopak nepovedlo. Co byste udělaly jinak. Příští den to zkuste napravit. Když se vám to podaří, budete překvapeny, jak si začnete vážit sami sebe. Už jen fakt, že chcete na sobě něco změnit, je krokem kupředu. Jednou, když jsem se ještě snažil překonat nenávisť, a nevěděl, jak na to, řekl mi jeden přítel, kněz: "Chlapče, do smrti budeš na sobě pracovat a nikdy nebudeš dokonalý. Ale důležité je, že si to uvědomuješ a že proto něco děláš."

Odpouštět je velké umění. Ke které další zásadě jste za ta léta dospěl?

Při stavbě kaple se tu vystřídala řada řemeslníků a firem. Mnohokrát jsem měl možnost vidět, jak málo lidí si váží vlastní práce a záleží jim na ní. Kdo si neváží vlastní,

neumí ocenit ani cizí. Naopak tu byla parta kladečů - cestářů, která dělala před kaplí tzv. zámkovou dlažbu. To byli jedni z nejlepších řemeslníků, které jsem v životě poznal. Každý z nich se snažil udělat svůj úkol co nejkvalitněji. Mezi nimi byl také pan Brejcha, o kterém jsem slyšel, že se ještě po letech chodí dívat na své dílo. To znamená, že je nejen na ně patřičně hrdý, ale že se za ně cítí zodpovědný. Ta devastace po stránce hospodářské a ekologické, která tu po obou totalitních systémech zůstala, se usilovnou prací za pár let spraví. Ale obnova morálního ducha národa bude trvat několik generací. Každý dnes říká já, já, já. Lidé jsou pyšní, aniž mají na co. Neuškodilo by jim více pokory a skromnosti. Stěžují si, že se od dob komunismu nic nezměnilo, bojí se budoucnosti. Ale sami často neumějí nic obětovat. Chtějí všechno - a hned. A také mnozí čekají, že někdo něco udělá za ně. Že za ně vyřeší jejich problémy. Bez jejich přičinění. Výsledkem je pak zklamání. Smířme se s tím, že za nás nikdo nic neudělá, a podnikněme - v mezích našich možností - něco sami. Demokracie k tomu dává prostor. Plzeňský herec Pavel Pavlovský říká, že svoboda je především pekelná zodpovědnost. To je přesné. Navíc hrozba zneužití moci stále existuje. Také proto musíme fungovat jako právní stát, to znamená, že naše jednání musíme stavět na právu. Na tom, že zákony jsou platné pro všechny. Pokud si lidé neuvědomí, že problémy je třeba řešit otevřenou diskusí, že za zločinem musí následovat trest, pokud si budou myslet, že beztrestné je jakékoliv počínání, zvláště když není vidět, pak k demokracii nedospějeme. A chceme-li spravedlivě řešit dnešní situaci, musíme se zodpovědně postavit k minulým křivdám včetně těch z 50.let. Tím nemyslím žádné rozdmýchávání starých nenávistí a msty. Nenávidět je snadné, ale zdravější je mít rád. Zbavme se nenávisť a uvolněme místo pozitivnímu přístupu k životu. Učme se odpouštět, a to i tehdy, když na druhé straně nevidíme lítost a přijatou zodpovědnost za spáchané činy. Očistíme svou mysl a doufejme, že ten druhý jednou zatouží po stejném. Je lepší, aby lidé zůstali dlužníky nám, než mi jim. Odpouštět neznamená zapomínat, ani vydávat zlo za něco jiného. Znamená to jen, že zlo už nad námi samými nemá moc a nestojí nám v cestě vlastního duchovního vývoje.

Kterou další hodnotu pokládáte v životě za nezbytnou?

Přestat se bát. Strach nesmírně svazuje. Mnoho lidí u nás se pořád něčeho bojí -

"Neboj se, byl jsem mrtev! A hle, živ jsem na věky věků." - Poslední zastavení křížové cesty.

zkoušek, zaměstnavatele, nepřátel, nezaměstnanosti, hladu, smrti atd. Bojí se říct i "ne, já toto nechci, já si toto nemyslím." Čím více se však bojíme, tím jsme bezmocnější, zranitelnější. V tom máme výhodu my věřící, protože víme, že nikdy nejsme sami. Že máme vedle sebe záštitu, někoho, o koho se můžeme opřít, komu můžeme přenechat starosti, které neumíme nebo nemůžeme sami vyřešit. Když se zbavíme strachu, zjistíme, že mnohé problémy se dají vyřešit snáze, než jsme si představovali. Že ve skutečnosti potřebujeme ke spokojenosti mnohem méně, než jsme předpokládali. Strach míváme také z bolesti. Ta je přirozenou součástí života, ale neradi ji přijímáme. Často až teprve mnohem později pochopíme, že i ona nám prospěla. Pro mne je každý pobyt v nemocnici novou duševní očištnou kúrou, kde mám možnost přemýšlet pod jiným zorným úhlem. Je to kontrast se zahradou, ale velmi potřebný.

Při setkání s utrpením si člověk uvědomuje křehkost života. Ve vaší zahradě zase obrovské možnosti lidského ducha. Váš žádný strach netrápí?

Dnes už ne. Beze strachu žijete daleko svobodněji, klidněji. Podmínkou samozřejmě je, že máme čisté svědomí, že jsme nikomu neublížili, že nežijeme na něčí úkor. Že jsme udělali vše, co bylo v našich silách. Naši rodiče měli krásné pořekadlo: "Odejdu z tohoto světa s prázdnými, ale čistými rukama."

*Vybráno z knihy Ireny Kastnerové:
Luboš Hruška a zahrada jeho duše*

Beyond the Forty Days

Spiritual exercise for a holier and healthier you

Seven minutes into a fifteen-minute stress test, the nurse told me to stop. Before I knew what was happening, the room filled with nurses and doctors. Forty-eight hours later I was lying on a surgical table with my chest split open.

For two months I'd been having occasional chest pains when I exercised. I knew I should call my doctor, but I had a mission, meetings, deadlines, vacation. And part of me didn't want to know the reason for the pain.

Then I received the terrible news that a friend of mine - who had been having similar chest pains - had died of a heart attack. I made the call and scheduled the test.

Friends and family were as shocked as I was. Wasn't I too young to have bypass surgery? "You eat and exercise better than any of us!" my sister exclaimed. But I had to admit I hadn't taken very good care of my tabernacle.

Sure, I'd heard the warnings. I saw my father go through quadruple-bypass surgery, but I didn't change my diet. When I was diagnosed with diabetes, I followed a strict diet - for the first few years. But after a while I slipped into my old habits.

Sound familiar? I'll bet it does. Most people who try to change a behavior

they enjoy but know is bad for them lapse at least once. Sometimes the slip turns into a permanent fall; other times they get up and - eventually - get back on track permanently.

The same thing happens with New Year's resolutions. And the same thing happens with Lenten sacrifices.

Each year as we journey through Lent, we're challenged to improve ourselves spiritually. We're supposed to improve our prayer life, practice self-sacrifice, and do good works. Lent is a period of preparation. We're to use those forty days to get ourselves back on track, to renew ourselves and get right with God.

Most of us do this by giving up something we enjoy like chocolate or soda. Many pray a little more during Lent. We pray the rosary or the Stations of the Cross. A few of us do extra works of charity.

The problem: As soon as the forty days are over, we gorge ourselves on chocolate and soda, we abandon our prayers, and we "finish" the charity work. But that's not the goal. Lent is not an endurance test. It's a spiritual exercise that will change us into new and holier people. Instead of thinking short term, we should be thinking life changing. Instead of thinking, *I can do this*

for forty days, we should be thinking *can do this for one day for the rest of my life*.

We should be thinking transformation. As I lay in my hospital bed recovering from double-bypass surgery, I knew I'd taken only the first step. What I truly needed was a change of lifestyle - not for forty days, but for a lifetime. The promise of simply being healthy has never been incentive enough for me to permanently change my habits, so I knew my journey would need a spiritual dimension. I'd need to approach the problem from a religious perspective. Our bodies are tabernacles, the indwelling of the Spirit, so we have a responsibility not only to ourselves but also to God. Living a healthy lifestyle isn't only prudent, it's moral. As a nation we smoke too much, drink too much, supersize too much, and few of us get adequate exercise. As stewards of God's creation we must care for ourselves. The true challenge of Lent is to make our Lenten practices a new way of life, a healthier way of life - and in doing so, a holier way of life.

*Fr. Rick Potts, C.Ss.
Liguorian February 2011*

The Golden Metropolis in the heart of Europe

The Strahov – Monastery of Premonstratensians

High above the city of Prague, between the summit of Petřín hill and the Hradčany Castle stands the Strahov Monastery. It was founded in 1140 by King Vladislav II and the Bishop of Olomouc on the strategically important western approach to the town (Strahov means “watch hill”). Until 1182 Premonstrates built the Basilica of the Assumption of Our Lady and the core of the convent buildings.

Both the monastery and the abbey church were originally built in Romanesque style. In 1258 Strahov was destroyed by fire and rebuilt in Gothic style. The Premonstratensian order scorned monasticism and the easy life, and devoted itself mainly to reforming spiritual values. Its members actively preached and performed pastoral offices in many parishes, and this basically defined the history of the monastery. In the second half of the 14th century, Charles IV had the buildings included within the walls of Prague. The monastery supported by the king's favor, soon flourished and became an important cultural center of the country. In the Middle Ages it was called Sion, not only for its beautiful location, but mainly because the sciences blossomed in it, like a rose planted near well of water in the biblical Sion. It was considerably extended and embellished during the Renaissance period. The monastery was fortunate in having learned abbots, such as Abbot Lohel who became archbishop of Prague in 1612 and also Abbot Kašpar of Questenberk. The latter succeeded in having the relics of St. Norbert, founder of the Premonstratensian order brought to the monastery church from Magdeburg where the saint died and was buried. (There is a statue of the saint by J. A. Quitainer created in 1742 on the entrance gateway to the monastery from

Pohořelec.) Strahov was destroyed by the Swedes at the end the Thirty Years' War, but remodeled in Baroque style by the architect J. B. Mathey in the second half of the 17th century. Damaged again soon after by the events of war in 1741, it rose to its former splendor in the neo-classical period. Both Gothic and Renaissance elements can still be seen in the convent and the church of Our Lady.

The increased building activity corresponded to the increased activity of the collectors of literary treasures. All Strahov abbots tried to increase the collection of precious manuscripts and books, but only the Baroque architects and builders created a worthy environment for them. The Theological Hall of the library was built in 1671, and a century later the most recent part of the monastery compound was built – a separate building for the library with the Philosophical Hall (1782 – 84). The ceiling fresco in the Philosophical Hall is called Man's Struggle for the Knowledge of True Wisdom and was painted by A. F. Maulpertsch. The church of St. Roch also belongs to the spreading compound of the monastery buildings along with the abbey church of the Assumption of the Virgin Mary, built in 1603 – 1612. Above the harmonious Baroque façade stands a Lamb, surrounded by the golden epigraph “Vidi supra Montem Sion Agnum”. The interior is divided into three naves and is richly decorated in Baroque style.

Next to the church is the part of the monastery which houses the Museum of National Literature (Památník národního písemnictví). The monastery's Historical Library, now once again in the possession of the monks (since 1992), contains 130,000 volumes, 5,000 manuscripts, 2,500 incunabula and a large quantity of old maps. It also houses examples of Czech literature from the 9th to 18th centuries. The Library's Theological hall is of particular interest for its fine stuccowork and its 18th century paintings. The Baroque barrel vaulting is the work of G. D. Orsi of Orsini. The cycle of 25 frescos by S. Nosecký, the

Strahov Monastery:
Façade of the Church of Our Lady

Strahov monk, is a masterpiece in itself. The Philosophical Hall is of remarkable dimensions, corresponding to the size of bookcases which it holds. The large ceiling fresco was painted in the 18th century by F. A. Maulpertsch. Also on display in the hall is a Bust of Francis I., made in marble by F. X. Lederer in the 19th century. The most notable items in the library, those which constitute its wealth, are the valuable Strahov Gospel Book (9th – 10th century), the Historia Anglorum, the Schelmenberg Bible and the Strahov Herbarium.

On the slope of the Strahov hill there stands on a high pedestal the statue of Our Lady of Exile whose history was featured in several past issues of the Voices of the Nation.

The steps of every visitor of the Hradčany hill must inevitably lead to the Strahov hill and its monastery to experience an uplifting esthetic encounter with beauty.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Strahov Monastery –
the grandeur of the Philosophical Hall*

